

Tempora Nostra

Tweeëntwintigste jaargang, nummer 1. April 2010.

Voorwoord	pagina	2
Beekvliet bij de tijd.....	pagina	3
Reünie 195 jaar Beekvliet.....	pagina	4
Schetsboek Beekvliet, mijn school.....	pagina	5
Weerzien met Bluysen.....	pagina	6
Afscheid.....	pagina	10
Leven na Beekvliet.....	pagina	12
Herinneringen uit een klapper....	pagina	15
O tempora, o flores (4).....	pagina	20
In toga door het leven.....	pagina	24
Oud-Beekvlieters in het nieuws.....	pagina	29
Martijntje.....	pagina	38
Over mijn elfde september.....	pagina	40
Zomaar 60.....	pagina	42
Loopbaan van een gymnasiast.....	pagina	44
Nieuw bestuurslid NMI.....	pagina	46
Jaarvergadering.....	pagina	47
Personalía.....	pagina	47
Colofon.....	pagina	48

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Soms zijn gebeurtenissen in tegenspraak met zichzelf. Eind vorig jaar ontving Cees Nooteboom de prestigieuze Prijs der Nederlandse Letteren, aangeboden door een slecht Nederlands sprekende koning Albert van België. Maar Nooteboom doelde niet daarop toen hij in zijn dankwoord zei dat er op dat moment van alles door hem heen ging: “Weten straks onze nakomelingen nog waar ons erfgoed en onze ‘grote verhalen’ vandaan komen?” Voor de gelauwerde auteur was er in zijn schrijverschap een constante factor geweest: ‘De erfenis van mijn gymnasiumjaren, de verhalen die mijn leven hebben begeleid.’ Opmerkelijk dat een 75-jarige nog steeds refereert aan die bron uit zijn jeugd. En als ik dan de bijdragen in *Tempora Nostra* lees, krijg ik het gevoel dat deze invloed voor velen nog steeds geldt.

Peter van Overbruggen

Maar behalve die constante die bleef, heeft er ook een mutatie plaatsgevonden. Er is namelijk iets anders veranderd op Beekvliet, of liever, overal in het schoolleven van Nederland. Het heeft te maken met het gebruik van bijnamen. Ik herinner me dat vroeger bijna alle leraren een - meestal - komische bijnaam hadden. Onder elkaar gebruikten we zelden hun echte naam. Die bijnaam werd ontleend aan een eigenschap of kenmerk van de persoon of gewoon afgeleid van zijn naam. Zo hadden we “De Knip” (Knippenberg), “Bloedje” (Smulders), “den Buik” (Van Miert), Kappie (Kapteijns sr. én later ook jr.), Lambiek (Verdonk), “de Scheet” (Wintjes). Het gebruik van bijnamen is (vrijwel) verleden tijd geworden. Wat ik gelukkig nog wel aantrof in Beekvliets meest recente Kariljon (vierkleurendruk!): enkele grappige citaten uit de les. Naast de kapitale blunders en onsterfelijke versprekingen van docenten vormden die vroeger al wisselende stof voor een vaste rubriek van elke schoolkrant. Eén van die pareltjes werd vijftig jaar na dato eens opgediept uit het geheugen van een leerling, die later hoofdredacteur van een belangrijke regionale krant is geworden. Op zijn middelbare school (inderdaad, destijds ook een jongensinternaat) had hij geleerd hoe de naam van een populair huishoudelijk gebruiksvoorwerp in het Duits klonk: Halskochküchengerätmithandangriffse lbsttönenderselbtskochendervollautomatischerdampfdrucksignalapparatur. Een fluitketel dus. Gerard Staals heeft vanwege drukke bezigheden tot zijn en onze spijt het lidmaatschap van onze redactie moeten beëindigen. We danken hem voor zijn betrokkenheid en zijn gewaardeerde bijdragen aan *Tempora Nostra* gedurende de afgelopen jaren. We zullen zijn vaardige pen missen. De redactie houdt zich aanbevolen voor nieuw bloed, met name uit de latere examengeneraties van na 1990. Deze uitgave bevat naast de verhalen en anekdotes van Beekvliet een vooruitblik op het 195-jarig bestaan van Beekvliet en de lustrumreünie, die in het najaar vergezeld gaat van een jubileumuitgave van *Tempora Nostra* in groot formaat. Bijzonder is ook het aanstaande verschijnen van een boek van Jan Lurinks met “60 jaar getekende Beekvliethistorie”. Genoeg stof dus uit “onze tijden van toen”, voor nu en later.

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

Beekvliet bij de tijd

Tempora Nostra houdt de lezers op de hoogte van het dagelijkse reilen en zeilen op het Beekvliet van nu.

Simone Moissides en Bart Aalders (klas 6) gingen voor hun profielwerkstuk op onderzoek in Griekenland en Macedonië. Tussen Griekenland en de huidige staat Macedonië bestaan grote spanningen omdat Griekenland ook een provincie heeft die Macedonië heet. Via internet werd contact gelegd met verschillende Griekse en Macedonische bronnen. “Opheldering krijgen over het probleem van direct betrokkenen. Oplossen kunnen we het niet. Maar als honderden diplomaten er niet uit komen, Waarom wij dan wel?”

De Kerstactie “Change a Life”, een actie van de Leprastichting voor Vietnam, heeft bijna € 4000 opgebracht. Volgend jaar is er weer een actie in het kader van Edukans.

Op 11 januari sprak Arthur Japin voor de leerlingen van klas 5 en 6 in het kader van het Studium Generale. De schrijver, bekend van “Een schitterend gebrek” en “De overgave”, legt uit hoe hij van een onderwerp voor een verhaal tot een boek komt. Persoonlijk wordt zijn verhaal als hij over zijn jeugd vertelt. Vervolgens laat hij zien wat daarvan in zijn boek terug komt.

Begin dit schooljaar was sportarts Cees Jan van den Hoogenband te gast in Studium Generale met een beschouwing over medische behandeling van topsporters.

Op 28 en 29 januari vonden de Muziekavonden plaats. Na een intensieve voorbereiding door de muziekcommissie en audities voor deelname en presentatie, werd de hal voor de administratie volgestouwd met geluids- en belichtingsapparatuur. Twee dagen bouwen, en een spetterende show kon beginnen. Om met de rector te spreken: “De muziekavonden zijn een schoolvoorbeeld van zelfstandig leren...Leerlingen deden alles zelf: optreden, techniek, presentatie...Leerlingen leren elkaar elk jaar om deze avond te doen slagen: ze voeren uit, maar dragen ook over.”

In februari vond er een gesprek plaats met de buurtbewoners van Beekvliet, waarin de plannen gepresenteerd werden. Een nieuwe vleugel voor scheikunde, natuurkunde en biologie, inclusief een science-lab, waarin groepswork kan worden gedaan en leerlingen kunnen werken aan projecten en profielwerkstukken. Het is de verwachting dat de nieuwbouw in 2011 gereed is.

Kees Quinten

Reünie 195 jaar Beekvliet

Het gebeurt maar een keer in de vijf jaar, maar dan is het ook elke keer weer raak: de grote reünie van Beekvliet. Dit jaar gaat dat weer gebeuren op zaterdag 2 oktober. Net als de laatste keren zal er weer een middagprogramma op de school zijn en een avondprogramma in De Huif in Sint-Michielsgestel. Het middagprogramma staat vooral in het teken van elkaar ontmoeten. Het avondprogramma meer in het teken van feesten. De reünistenvereniging is bezig om de reünie voor te bereiden. Er is al wat gebrainstormd, de oude adressen worden gecontroleerd en bijgewerkt en er worden mensen benaderd om hun medewerking te verlenen.

Reünie in de reünie

Tijdens het middagprogramma zal het weer mogelijk zijn om de school eens rond te lopen. Voor de oud-leerlingen die al lang niet meer op school geweest zijn, is dit altijd een nostalgische trip, voor enkelen misschien zelfs een tour d'amour. In enkele klassen zullen befaamde leraren van Beekvliet –want die waren er - nog een keer een les verzorgen. Grote kans dat hun leerlingen deze keer geïnteresseerder zullen zijn dan destijds. Grote kans ook trouwens, dat lessen deze keer veel leuker zijn.

Een nieuw element tijdens het middagprogramma vormen twee “voorstellingen” à la De Reünie, het bekende televisieprogramma. Inmiddels zijn er twee redacties gevormd die dit voorbereiden. In de loop van de middag zullen er twee klassen op het toneel plaatsnemen. In de ene klas zitten oud-leerlingen uit de zeventiger jaren, in de andere uit de negentiger jaren. De presentatoren zullen met de klassen terugblikken op de schooltijd en nagaan hoe het de leerlingen is vergaan na hun middelbare schooltijd.

Uit je bol

De avond zal wel weer druk en heel gezellig worden. We hebben de hele Huif tot onze beschikking, zodat er ruimte is voor zowel rustig bijkletsen als voor ouderwets uit je dak of bol gaan. Dit alleen al is reden genoeg om 2 oktober vrij te houden. Meer informatie valt nog in je brievenbus. Daarin staat ook hoe je je kunt aanmelden voor het middagprogramma, het avondprogramma of beide. En ja, je kunt ook blijven eten. Slapen moet je thuis maar doen of bij iemand in de buurt van Gestel als je niet meer naar huis wilt of kunt.

Aanmelding voor de reünie is mogelijk via de site www.beekvliet-reunie.nl

Hier vind je de nodige informatie over de reünie, en kun je zien wie zich al heeft aangemeld. Deelname kost € 10. Als je wilt deelnemen aan het buffet komt daar € 15 bij.

*Thijs Braam,
bestuurslid NMI*

"Schetsboek, Beekvliet, mijn school"

Bij de viering van het 195-jarig bestaan van Beekvliet zal onder de vleugels van de reünistenvereniging "Nunc meminisse iuvat" een boek verschijnen met ruim 160 tekeningen in zwart-wit en kleur van en over Beekvliet en zijn bevolking.

De tekeningen in het boek met de titel 'Schetsboek, Beekvliet, mijn school, getekend door Jan Lurinks' zijn van de hand van Jan Lurinks, oud-leerling en oud-leraar tekenen van Beekvliet. De tekeningen omvatten de gehele periode dat hij met Beekvliet verbonden was: de eerste tekeningen dateren uit 1947, de laatste uit 2010.

Het boek beslaat dus een periode van ruim 60 jaar. De basis van het boek wordt gevormd door tekeningen van zijn collega's, tijdens vergaderingen getekend in de periode 1970-1992. Daarnaast bevat het boek een veelheid van toegelichte illustraties die bij allerlei gelegenheden op Beekvliet zijn gemaakt. Het boek zal verschijnen in de vorm van een fraai schetsboek in liggend A4-formaat. De prijs van het boek bedraagt 20 euro bij vooruitbetaling (bestellen = betalen) vóór 1 augustus 2010. Voor reünisten, die vooruit betaald hebben, zal het schetsboek bij de reünie van 2 oktober klaar liggen. Voor degenen die na de reünie het boek alsnog willen kopen, is de prijs 30 euro (inclusief verzend- en administratiekosten).

Betaling op rekeningnummer 13.36.33.365 t.n.v. Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat, o.v.v. "boek Lurinks". Te zijner tijd is een deel van de tekeningen te zien in de fotogalerij op de site van de reünie www.beekvlietreunie.nl

Peter van Overbruggen

Voorzijde van het boek, dat Jan Lurinks samenstelde.

Weerzien met Bluysen

Afgelopen februari brachten drie redactieleden van Tempora Nostra een bezoek aan monseigneur Jan Bluysen, die op 10 april 84 wordt en op 3 juni 60 jaar priester is. Velen zullen hem nog kennen uit verschillende verbanden, uit zijn achtereenvolgende Beekvlietperiodes en van de tijd dat hij bisschop was van Den Bosch (1961-1984). Ook na zijn terugtreden heeft hij zich nog vaak gepresenteerd met diverse publicaties en voordrachten. Zijn fysieke souplesse moge na de tijd dat ik (in 1997) voor TN een interview met hem had, afgenomen zijn, zijn geestelijke span- en denkkraft is nog heel sterk, zo mochten we in het gesprek ervaren. De onderstaande impressie getuigt daarvan in woord en beeld.

Jan Bluysen, getekend door Jan Lurinks

Oud-collega's

Jan Bluysen ontvangt ons allerhartelijkst in zijn verblijf in het huize Mariënborg in 's Hertogenbosch, ietwat gebogen leunend op zijn stok. Het weerzien met Jan Lurinks, zijn lesgevende collega op Beekvliet eind jaren '50 en begin jaren '60, overspant een lange tijd. Tjeu van Ras kent hij als de man van de Brabantse krant die in het gebouw een paar straten verderop gemaakt wordt. Ikzelf heb Jan Bluysen de afgelopen jaren nog bij verschillende gelegenheden ontmoet en steeds weer ervaren dat hij trouw gebleven is aan het beeld dat ik altijd van hem heb gehad. Dat gevoel zal na afloop van ons gesprek niet anders blijken te zijn.

De bisschop, voor ons "mijnheer Bluysen", vraagt of we met ons gesprek een bepaald doel voor ogen hebben. We zeggen dat we geen vooropgezette strategie hebben uitgezet, die zou bestaan uit een spervuur van vragen over bijvoorbeeld (kerk-)politieke zaken. En aan zijn periode Beekvliet is al vaker, door hemzelf en ook in TN, aandacht besteed. Het hoeft wat ons betreft geen herhalingsoefening te worden: alles ligt open voor een uitwisseling van gedachten en thema's. Maar het feit dat Beekvliet dit jaar een bijzonder lustrum viert bij het 195-jarig bestaan is op zich wel een goede aanleiding om met deze bekende oud-Beekvlieter te spreken, zonder op voorhand te focussen op een speciaal onderwerp. Het valt overigens niet te ontkennen dat hetgeen ons vanuit het verleden bindt, toch vooral Beekvliet is. Als het daarover gaat, heeft van ons vieren Jan Lurinks de langste en dus meeste overtuigende "rechten". Het feit dat de beide Jannen een tijdlang elkaars collega waren op het toenmalige seminarie Beekvliet, brengt het gesprek logischerwijs op die gemeenschappelijke periode. Ze spreken over

de bizarre situatie dat Bluysen later als bisschop voor de beslissing kwam te staan om “hun” school definitief te sluiten. Het liep - gelukkig voor de rechtspositie van Jan Lurinks - anders. En reünisten kunnen er dit jaar bij het 39e lustrum de vruchten van plukken.

Eerst als leerling en later als tekendocent heeft Jan Lurinks “zijn” Beekvliet bij allerlei gebeurtenissen letterlijk in beeld gebracht. De proefdruk van het in het najaar te verschijnen boek met zijn creatieve producten, over een periode van 60 jaar in Beekvlietverband gemaakt, komt als vanzelfsprekend op tafel. Bluysen kijkt met bewondering naar de kleurrijke verscheidenheid van Jans werk. Veel portretten maakte Jan van zijn collega's tijdens de rapportvergaderingen. Bluysen was daar als geestelijk directeur nooit bij aanwezig, maar Jan Lurinks heeft zijn toenmalige collega Bluysen wel getekend, maar dan pas in de tijd dat deze de hulpbisschop werd van Willem Marinus Bekkers. Jan laat de tekening uit zijn boek zien, waarop ze beiden staan afgebeeld zoals velen dit tweetal nog op het netvlies hebben: met de sympathieke uitstraling, die hen zo populair maakte.

Speciale rol op Beekvliet

Dat Bluysen nooit bij de rapportbesprekingen was, hield verband met zijn taak als geestelijk directeur, uit welke hoofde hij in een andere relatie tot de leerlingen stond. In elk geval zeker niet in de rol van beoordelaar. Wat hij in de persoonlijke gesprekken met leerlingen aan informatie kreeg, diende geen rol te spelen in andere en soms cruciale situaties. Dat bleef vertrouwelijk. Natuurlijk werd Jan Bluysen wel geconsulteerd, als er problemen met een leerling waren. Maar zijn bevindingen zouden nooit in het nadeel van de leerling zijn, als bijvoorbeeld een mogelijke verwijdering ter sprake kwam. “Als ik het er niet mee eens was, liet ik dat weten.” Wat dat betreft bestond er een scheiding tussen “forum internum en forum externum” (internaat en school). Dat merkte Bluysen ook al, toen hij als surveillant op Beekvliet (1953) werd aangesteld.

Zoals vrijwel iedere priester die deze taak op Beekvliet kreeg, stond Bluysen bepaald niet te juichen, toen hij die opdracht kreeg. “Ik werkte tot dan toe in een zeer interessante parochie in Veghel en had het daar zeer naar mijn zin.” Maar hij voegt er lachend aan toe: “Ik heb er geen ernstige schade van opgelopen!” “Daarna ben ik in Rome een aantal jaren spiritualiteit gaan studeren (1954-1957) en vervolgens kwam de benoeming tot geestelijk directeur (moderator, red.) op Beekvliet (1957-1961).”

Die rol brengt me op een laatst gestelde vraag van oud-leerling Gerard Avontuur, die destijds actief was in de Flora (tuingroep), waarvan Bluysen qualitate qua de geestelijke leidsman was. Er werd een mosboekje bijgehouden met de verslaggeving van deze “groenverzorging” op Beekvliet, die onder leiding van de tuinman ook door studenten werd behartigd. En in dit verband luidde zijn vraag: “Zou Bluysen nog weten waarom het verslag van deze Floragroep ineens midden in het studiejaar (januari 1961) gestopt is?” Bluysen denkt daarvoor wel een verklaring te hebben. “Mijn voorganger

Witlox (afkomstig van het platteland) was een groot liefhebber van tuin en natuur. Ik had daar als stadsjongen uit Nijmegen minder affiniteit mee.” Dat zou - onbedoeld - de reden kunnen zijn dat de studenten geen bijzondere prikkel meer voelden om het floraboek bij te houden.

Betrokken bij de actualiteit

Op de vraag van Tjeu van Ras of Bluysen zich nog met de actuele kerkpolitiek bezighoudt, komt een helder antwoord. “Ik volg alles intensief en heb daar mijn gedachten over.” Publieke uitspraken zijn uiteraard niet aan de orde: “Ik zit ook niet meer in de functie om invloed te hebben op welke situatie dan ook.”

Denkend aan het Beekvliet van destijds als priesterseminarie en refererend aan Bluysens interview in TN van 1997, leg ik hem een uitspraak van toen voor:

“Priesteropleidingen in een geïsoleerd verband zijn niet goed.” Bluysen stelt nu ter verduidelijking vast dat de pogingen in de jaren zestig om in een “open structuur” toekomstige priesters te vormen in Nijmegen en Tilburg, weliswaar niet het gewenste resultaat hebben gehad, maar hij vindt dat de huidige opleiding ook niet voldoet aan wat de kerk van deze tijd nodig heeft.

De soms woelige periode in het bisdom onder zijn leiding staat beschreven in het pas verschenen boek, dat Jan Peijnenburg over 450 jaar bisdom Den Bosch heeft gepubliceerd, ‘Van Roomsche Zegeningen en Paapsche Stoutigheden’. Bluysen geeft aan dat hij de teksten over die tijd vóór de publicatie heeft kunnen zien, maar dat wil niet zeggen dat ze in de uiteindelijke weergave ook door hem “geautoriseerd” zijn als conform zijn visie op die tijd.

Ik leg Bluysen nog een uitspraak van hem voor uit het bovengenoemde TN-interview van 1997, waarin hij de overtuiging ventileert dat er binnen afzienbare tijd gehuwde priesters zullen functioneren. Hij stelt nuchter vast: “Nu denk ik dat niet meer, de tijden zijn veranderd.”

Trouw aan zichzelf

We brengen een andere actuele situatie ter sprake, rond de Reuselse pastoor. Op weg naar Bluysen heb ik in dit verband in de trein nog eens gelezen in zijn publicatie uit 1984 “Geloven in mensen- mensen geloven”, waarin ook een zeer uitgebalanceerd stuk staat over “de homofiele mens”. Hij schrijft: “In feite ervaren zij dat mensen van de kerk hen de toegang tot de Heer versperd achten. Dat moet ons, mensen van de kerk, een grote zorg zijn!” Als ik hem deze tekst voorlees, weet Bluysen zich feilloos te herinneren dat hij het stuk eerder (1979) in het Bisdomblad gepubliceerd had. Hij reageert instemmend als een van ons opmerkt, dat je niemand mag buitensluiten. Bluysen is inderdaad trouw gebleven aan zichzelf, als het gaat om zijn pastorale instelling. Niet uitsluiten, maar “ruimte scheppen voor iedere mens”.

Peter van Overbruggen laat Jan Bluysen het schetsboek van Jan Lurinks zien.

Bluysens nieuwste boek

We komen te spreken over zijn nieuwste boek “De donkere stilte van God”, waarvan hij aan elk van ons een exemplaar aanbiedt. De titel op de zwarte kaft is gedrukt in “bas reliëf”, en - zoals Bluysen zegt - pas leesbaar als je er zijdelings licht op laat vallen: “Een originele typografische vondst van de 28-jarige vormgever.” En zo treft de lezer nog meer verrassingen aan in het boek. Bijna ongemerkt verandert soms het lettertype van vorm en grootte. De met bloemmotieven verluchte bladzijden hebben steeds een andere kleur. Boven elk hoofdstuk staat een subtiel teken: een hart, een kruisje, een visje, een kelk. Al lezend krijg ik de sensatie in een middeleeuws getijdenboekje met miniaturen te bladeren: ik durf het boekwerkje bijna niet open te breken, uit vrees de fijnzinnige vorm en de gevoelige inhoud aan te tasten.

Ik vraag aan Bluysen hoe dit boekje totstandgekomen is. Hij zegt met een glimlach: “Het is een kwestie van tussen de boeken achter de computer gaan zitten, maar dat zul je wel niet bedoelen.” In samenwerking met Gerard Rooijakkers, die het boek uitgaf en inleidde, en Peter Nissen, kerkhistoricus, die een slotbeschouwing schreef, is het een coproductie geworden.

Bluysen heeft zoekend en tastend de taal en begrippenwereld van de vaak moeilijk te begrijpen mystici proberen te verduidelijken vanuit zijn lees- en levenservaring.

Het valt me op dat Augustinus de eerste mysticus is, die Bluysen in zijn boekje noemt en dat deze verderop nog vaak wordt aangehaald. “Ja, hij is voor mij heel belangrijk.”

Hij wijst naar zijn monumentale boekenkast en ik zie een volle rij banden staan met werken van en over Augustinus.

À la recherche... du temps perdu

Aan het einde van ons gesprek komt Beekvliet nog eens heel concreet in beeld. Uit het schoolarchief heb ik een fotoalbum meegebracht dat de periode 1938-1941 bestrijkt, een deel van de tijd dat Bluysen ook als leerling daar vertoefde. Ik vraag hem of hij

“voor het nageslacht” zou kunnen aangeven om welke personen het gaat en bij welke gelegenheid de foto’s gemaakt zijn. Al bladerend herkent hij al meteen een aantal klasgenoten, maar zegt dat hij graag meer tijd wil nemen om de personen en gebeurtenissen te benoemen. Als aangeeft dat hij daarvoor een koersgenoot om assistentie wil vragen, bieden we hem aan graag bij de reconstructie aanwezig te willen zijn. Dat houdt dan tevens de belofte in voor een volgend weerzien op korte termijn met de man die - om met Augustinus te besluiten - “humane welwillendheid uitstraalt”. Wanneer we afscheid nemen, blijkt Jan Lurinks in het achterliggende anderhalf uur - heel onopvallend en gewoontegetrouw! - een schets van Jan Bluysen gemaakt te hebben. De voormalig tekenleraar heeft zijn oude en geliefde stiel nog steeds niet verloochend.

Peter van Overbruggen

Afscheid

Het is niet makkelijk om een stuk te schrijven over iemand zoals mevrouw Buis. Niets dan positiefs natuurlijk, maar toch: moeilijk. Haar enthousiasme en charismatische persoonlijkheid heeft ons allemaal diep in de filosofie weten te trekken. Haar verhalen waren meeslepend, ze wist echt alles te verkopen. Misschien herinneren mensen zich nog dat ze vorig jaar haar pols had gebroken.

De manier waarop zij van deze onfortuinlijke gebeurtenis een levendige anekdote wist te maken, verdient ieders bewondering. Dit verhaal is al haar leerlingen nog bijgebleven. Ook was ze een doorzetter: ze ging voor haar mentorleerlingen door het vuur en ze heeft dezelfde passie voor haar vak en overredingskracht voor haar leerlingen getoond. Ze daagde ons uit, wist overal een antwoord op en leerde ons onszelf uit te dagen. De kernboodschap van al haar lessen was 'kritisch denken'; neem nooit zomaar iets aan als de waarheid.

Nietzsche zei: "De mens is meester en vormgever van zichzelf" en dat is wat wij van haar leerden. We leerden om onszelf en onze gedachten vorm te geven, om altijd je eigen beslissingen te maken en je eigen gedachten uit te spreken. De discussies waren levendig en altijd als iemand dacht tot hét antwoord te zijn gekomen, werd het weer net zo hard onderuit gehaald. Als je kijkt naar de hoeveelheid bovenbouwleerlingen die het, toch als dromerig bekend staande, vak Filosofie gekozen hebben, dan hoeven we eigenlijk verder niets meer te zeggen.

Mevrouw Buis kan terugkijken op een fantastische loopbaan op Beekvliet. We hopen dat ze snel herstelt en kan genieten van haar pensioen.

Al het beste, mevrouw!

Filosofie-docente Ineke Buis

Namens klas 5 & 6

Wouter Renardel

Lonneke van der Werff

Leven na Beekvliet

In spellen breng je problemen terug tot de essentie.

Marleen van de Westelaken komt uit Den Dungen en doorliep het gymnasium Beekvliet. Ze woont en werkt inmiddels al een tijdje in Nijmegen samen met vriend Ferry van den Eng. Samen hebben ze een dochter met de naam Roos.

Marleen van de Westelaken

Wat houdt je van de straat, vandaag de dag?

Mijn eigen bedrijf, Samenspraak Advies. We maken spelsimulaties. Misschien ken je de term Serious Gaming, die nu helemaal hip is? Dat is de digitale variant: op een nuttige manier gebruik maken van een spel om bijvoorbeeld je werk te verbeteren. Wij ontwerpen en ontwikkelen 'first life' spellen, dus niet voor op de computer maar om mensen met elkaar in een ruimte aan de slag te zetten.

En wat voor mensen zijn dat dan?

Meestal komt er iemand bij ons met een probleem in een organisatie. Dat kan een persoon uit die organisatie zelf zijn, maar ook bijvoorbeeld een branchevereniging of een adviesbureau. Het probleem heeft meestal te maken met samenwerking, communicatie en vertrouwen. Wij gaan dan onderzoeken wat het probleem precies is en bouwen een spel op maat, als metafoor op de werkelijke situatie. Als de mensen om wie het gaat het spel gaan spelen, krijgen ze gezamenlijk inzicht in het grotere geheel en bepaalde mechanismen in hun samenwerking. En in de consequenties die hun eigen houding of rol heeft, voor henzelf en voor anderen. Dat leidt meestal tot bruikbare inzichten in hun manier van werken. De kunst voor ons bij het maken van een spel is om ervoor te zorgen dat het zo ontworpen is, dat mensen de consequenties van hun eigen handelen in het vervolg zo positief mogelijk laten uitpakken.

Hoe werkt dat? Kan een spel zoveel effect hebben?

In een spel krijg je speelruimte, en de mogelijkheid om te experimenteren met een andere situatie dan je dagelijks gewend bent. Je ontwikkelt met een groep een eigen, andere taal en een gedeelde ervaring. De spelvorm maakt het ook makkelijker om het ergens over te hebben, is onze ervaring. Als mensen weer in de dagelijkse praktijk zitten, kunnen ze er op terugkomen. "Weet je nog hoe dat toen ging? Nou, zo gaat het

nu ook een beetje...” En als je sneller zaken kunt benoemen, kun je vaak ook sneller tot oplossingen komen. Daarnaast vinden veel mensen het gewoon ontzettend leuk, net als ikzelf.

Jij werd op een dag wakker en je dacht... ik heb het, ik ga spellen maken?

Hahaha, nee! Ik werd op een dag wakker, en toen had ik op de universiteit een managementgame van een aantal dagen. Dat spel kwam voort uit het probleem dat er niet genoeg stageplaatsen waren voor de Nijmeegse studenten zoals ik, en we toch praktijkervaring op moesten doen. Ik vond het een geweldige ervaring, spannend, leerzaam. Net alsof je een echt bedrijf runt. In een groep van zes, elk met een eigen taak, de een deed P&O en hoorde dan van een uitzendbureau dat er geen geschikt personeel was, en moest dat dan overleggen met iemand van productie die dringend behoefte had aan hoogopgeleiden, bijvoorbeeld. Het spel was ontwikkeld door Vincent. Die kende ik toen nog niet, maar met hem heb ik nu mijn bedrijf. Het jaar erop werd ik student-assistent en heb ik me verdiept in het uitbouwen van dat spel en het vak ‘spelsimulatie en gaming’ gedaan, dat was toen nog een uniek vak in de wereld. Ik vond het zo interessant dat ik besloot erop af te studeren. Daarna ging ik zelf onderwijs geven op de Radboud Universiteit en heb ik het regelmatig gebruikt in mijn vakken, een keer zelfs met 240 studenten; waanzinnig leuk. Ik weet van bijna alle spellen ook nog wat ik voor inzichten kreeg, ik kan de sfeer weer helemaal terughalen. Ik denk omdat je in een spel een probleem kunt terugbrengen tot de essentie: je haalt alle overbodige ruis weg. En je kunt de tijd versnellen, dus de feedback op je gedrag is veel sneller en directer.

Is het in een gesimuleerde werkelijkheid makkelijker leren dan in het echt?

Je kunt niet ontsnappen: je wordt gedwongen over dingen na te denken en zaken aan te pakken. En het is veel leuker dan een training, die is vaak toch een beetje saaier van opzet.

Terugdenkend aan Beekvliet, komen de zes jaar die je daar doorbracht nog van pas in je huidige dagelijkse praktijk?

Nou ja, ik ben er gevormd, natuurlijk. Wat heb ik er geleerd? Dat je altijd je best moet doen. Discipline, die een fijne basis vormt voor het leven buiten Beekvliet daarna. En heel analytisch kijken naar zaken. Logisch nadenken, puzzelen waar dingen zo zijn, hoe dingen met elkaar samenhangen. Dat merkte ik pas nog, toen ik Spaans ging leren. Na een les kon ik van de beginnersgroep overstappen naar een gevorderden variant. En zo is het met veel studiegerelateerde zaken: op Beekvliet heb je het alfabet heel goed geleerd, bij wijze van spreken. En nu kun je dus prima lezen. Een solide basis. Maar wel een beetje los van de wereld misschien.

Bedoel je dat in de voorbereiding op het leven na de middelbare school?

Het was beschermd. Ik ben van nature niet heel dominant aanwezig en op Beekvliet raakte ik niet kwijt in de grote massa, wat ik later wel een beetje had toen ik ging studeren. Niemand was er een nummertje, je hoefde nergens een pasje te hebben om te laten zien wie je was. Ik voelde me altijd wel gekend, dat was heel prettig. Je kunt alleen denk ik ook wel hard op je bek gaan. Als meisje uit Den Dungen dat niet van het schoolplein afmocht, begon ik denk ik wel een beetje naïef aan het leven na de middelbare school.

Heb je ook een heel slechte herinnering? Of een heel goede?

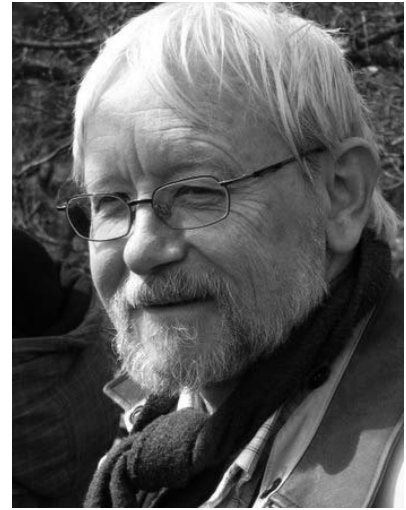
Eigenlijk heb ik een erg fijne tijd gehad, en nog steeds heb ik goede contacten met oud-Beekvlieters. Het ergste dat ik me zo voor de geest kan halen is dat iemand ooit probeerde of de douche in het scheikundelokaal het ook deed. Toen ik er net onder stond, natuurlijk. En hij deed het. Ik mocht niet eens naar huis om me om te kleden, hahaha.

Ik vond het vooral een heel fijne school; ik was wel op mijn plek met de regels en had geen moeite met autoriteit, al kan ik me voorstellen dat dat voor veel mensen ook anders was. En ik vind het nog steeds bijzonder dat je wel verschillende groepen mensen had, maar dat daar niet echt een punt van werd gemaakt. Je hield zes jaar dezelfde klas, dus je had het ook met elkaar uit te zoeken. Je hoefde dus niet te kiezen voor een groepje; er waren ook veel dwarsverbanden. En de reisjes naar Schotland en Rome, die waren geweldig natuurlijk, of dat we meededen met het NK softbal en toen ook nog 6e werden. Maar ik vond gym dan ook altijd erg leuk.

Gabri de Graauw

Herinneringen uit een klapper

Bijna twee jaar geleden had de redactie een interview met Henk Smeets. Bij dat gesprek kwam een “Beekvlietklapper” ter sprake, waarin Henk in een jaarverslag van 1961-1962 zorgvuldig had bijgehouden wat hij als voorzitter van de “Duitse Bouw” (verblijfplaats van de poësis en rhetorica, resp. 5e en 6e klas) had meegemaakt. Het onderstaande stuk is een samenvatting van het uitvoerige relaas in woord (dagboek) en beeld (foto’s, illustraties).

Henk Smeets

De clubgeest

Het eerste wat opvalt in het jaarverslag is, dat er op een populatie van zo’n 70 poëticanen en rhetoricanen, een hoge organisatiedichtheid van wel meer dan 15 clubs en genootschappen bestaat: het bestuur DB, Carillon, kunstclub, toneelclub, muziekclub, sterrenclub, literatuurclub, discussieclub, politieke discussieclub, heemkundeclub, tuinclub, luisterclub, typo Figaro (met directie en censoren), koor (met luiers en koster), foto- teken- en schilderclub.

In een verordening, waarboven schertsend “regels van Marx” gekrabbeld staat, en dat ondertekend is door H.S. (Henk Smeets), valt te lezen, dat ieder lid van de DB minstens van één club lid moet zijn, en wel gedurende minimaal een vol trimester. Bijeenkomsten van de clubs vinden minimaal eenmaal per 14 dagen plaats.

Tussen “arrogantie en betutteling”

Dat de voorzitter van de DB onafhankelijk initiatieven kon ontwikkelen en uitvoeren, blijkt o.a. uit het feit dat Henk Smeets het departement van Defensie benadert voor een Fokkerherdenking (met tentoonstelling over de luchtvaart) op school. Anderzijds speelt de betutteling nog wel degelijk een grote rol. Op de rhetorica is een enquête gehouden over wenselijke boeken en tijdschriften. Bij de uitslagen scoren de Katholieke Illustratie, KRO-gids en de Volkskrant hoog, en heiligenlevens laag (0 stemmen). Het verzoek tot invoering van de Volkskrant wordt echter door de toezichthouders Van Pelt en Knippenberg afgewezen. De democratisering doet schoorvoetend haar intrede, want er worden geregeld enquêtes gehouden, over bv. wenselijke activiteiten op de DB, zoals lezingen, filmavonden, tentoonstellingen, de hoogte van de contributies en titels voor de bibliotheek. Ondanks deze ontluikende democratie wordt het bestuur, evenals alle voorgaande besturen, autocratie en arrogantie verweten. Open brieven aan het bestuur getuigen daarvan.

“Ondertussen wordt de onenigheid steeds feller. De enquête is op de andere klassen

(6 A en B) mislukt door de flauwe streken van de heren dáár! Theo Spanjers en Henk Smeets worden door de verhitte gemoederen beledigd met niet al te leuke opmerkingen. En dat ook de religieuze tijdgeest aan het veranderen is blijkt uit de volgende zin:

“Een avondgebed schenen de meesten niet nodig te vinden en daarom moest de voorzitter aan een klein groepje het avondgebed voorbidden.”

Enige reserve tegenover de religieuze activiteiten is tussen de regels door merkbaar. Dat blijkt ook uit de reacties op “retraites” (bezinningsdagen) en de bijbehorende “conferenties”.

Maandag 9 oct: (...) Dhr. regent stelt ons pater Huel voor. De eerste indruk is was niet erg bemoedigend, maar reeds op het einde van deze eerste conferentie was dit vooroordeel verdwenen. Hij bleek in staat zijn toehoorders te boeien. Pater Huel heeft dhr. Van Opstal nog wiskunde gegeven op de Nebo in Nijmegen. “

Ook andere omstandigheden deden wel eens afbreuk aan de gewenste devotie:

(...) Gerard Avontuur en Henk Smeets lazen de gebeden voor. De laatste was bij een gebed niet goed te verstaan door zijn gebrekkig articuleren en door de herrie van de Kleine Figuur.”

En naast geestelijk voedsel werd ook aan stoffelijke genoegens ruime aandacht geschonken.

(...)Daarna dankte de voorzitter de pater voor zijn boeiende conferenties en bood hem sigaren aan als bewijs voor zijn tevredenheid. Hierna zei de pater:”Laten we eerst maar met de soep beginnen. (...) Na de maaltijd stroomde de Poësis samen voor de keuken-

deur en dankte de zusters met een hartelijk “lang zullen ze leven”. Nadat de pogingen van moeder overste om de keukenzusters buiten te krijgen waren mislukt, werden de keukenprinsessen toch met de hulp van de overige zusters naar buiten geduwd. Ze waren zielsgelukkig. “

Ondanks de stichtelijke conferenties en de vele groepsactiviteiten klaagt de heer Knippenberg over de slechte gemeenschapszin op de Duitse Bouw.

Een Beekvlietleerling in een vliegtuigstoel op de luchtvaart tentoonstelling

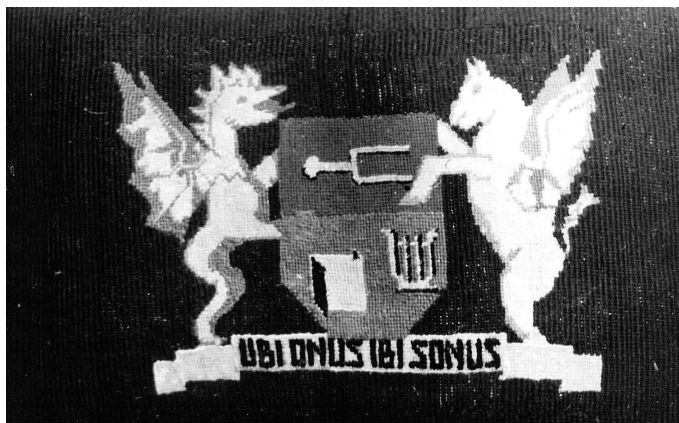
De verdwijntruc met het kussen

De Duitse Bouw heeft een eigen wapenschild met de spreuk “Ubi onus, ibi sonus” (vrij vertaald: waar last gevoeld wordt, klinkt geluid).

Om een foto te kunnen maken van het kussen met het wapen van de Duitse Bouw, dat dhr. Knippenberg gekregen heeft enkele jaren geleden, en om de kleuren van het nieuwe wapenschild vast te stellen is vanmorgen met medewerking van de zuster

dit eigendom tijdelijk ontvreemd, zonder dat dhr. Knippenberg dit wist.(...)

Het kussen is veilig terug op de kamer van dhr. Knippenberg. Toen het teruggebracht werd, was hij op zijn kamer, maar gelukkig kwam de zuster net op tijd naar buiten en beduidde dat ik even moest wachten. Toen hij weg was kwam ze naar buiten en nam het kussen in ontvangst. Toen dhr. Knippenberg er gisteren naar gevraagd had, had de zuster gezegd dat ze het meegenomen had om het schoon te maken.

*De wapenspreuk van de Duitse Bouw:
Ubi onus, ibi sonus*

Het hoogtepunt: Bluysen wordt bisschop

Dan volgt in de klapper op 3 november 1961 het bericht van de benoeming van Dhr. J. Bluysen tot wijbisschop van Den Bosch. Beekvliet krijgt twee dagen langer herfstvakantie, van welk bericht alle seminaristen persoonlijk thuis op de hoogte gesteld moesten worden! In het vervolg van het jaarverslag wordt tussen de beschrijvingen van de dagelijkse gebeurtenissen door uitvoerig bericht over de nieuwe bisschop, met krantenknipsels, foto's, programma's van de installatie en feestelijkheden op Beekvliet. De kranten besteden in allerlei toonaarden veel aandacht aan de persoon en de taken van de wijbisschop, de inhuldiging op Beekvliet.

“Over de persoon van de elect-wijbisschop zei Mgr. Bekkers: Ik heb heel grote verwachtingen van hem. Al op het seminarie viel hij op. Niet als een brave jongen, maar iedereen mocht hem graag: hij was begaafd en bescheiden, terwijl hij ook goed kon meepraten en beschikte over gezonde humor.

Op 18 november wordt al de benoeming bekendgemaakt van een nieuwe geestelijk directeur, kapelaan Smeulders. Als hij op 3 december op Beekvliet de Mis opdraagt, stelt men vast dat “hij een goede zangstem heeft.”

In het kader van de jaarlijkse Vondelherdenking wordt de opvoering van een schertstoneel aangekondigd in quasi-zeventiende-eeuws Nederlands:

“gesteld op de slaapzaal ener paepse Kweeckschole.

De spelers van Home of the Brave

INHOUDT

Een seminarist schlaept en droomt alsdat hij, des morgensvroeg geweckt zijnde, zijn bedde verlaet en zich naar de capel spoedt. Alsdar hij vervolghens bij het deken van zijn legerstede overspat wordt door het water van een hem viandigh gesinde metsiminarist, die des nachts wegens geschnurck gelijckelijck is bespat. “

Bij gelegenheid van het 3e lustrum van Beekvliets Orkest, vindt op 25 november een feestconcert plaats van Beekvliets koor en orkest. Op 3 december geeft het Kamerkoor Orlando di Lasso o.l.v. Louis Toebosch op Beekvliet een concert.

De toneeluitvoering door de Duitse Bouw van “Home of the brave” wordt een groot dramatisch succes, temeer daar tijdens het toedienen van een injectie in het stuk, een jongen van de kleine figuur flauwvalt en een ander de zaal verlaat.

De verslaggeving eindigt met een gevarieerde knipselverzameling rond de bisschopswijding van Bluysen, die met de kop “hartverwarmende luister in ijskoude kathedraal” kan worden samengevat. Beekvliets aandeel bestaat o.a. uit de gift van een miskelk en het met 400 seminaristen zingen van de wisselende gregoriaanse gezangen. De krant repte met enige ergernis van de verholten kritiek, dat zij de studenten de spaarzame “goede plaatsen” in de kathedraal bezetten, zelfs ten koste van een plek voor een aantal bisdompriesters. De feestelijkheden werden in de aula van Beekvliet afgesloten met

een gezelschap van 500 gasten, waarvan ook de studenten van Beekvliet weer deel uitmaakten. Zij hadden er zelfs een vakantiedag (27 december) voor “ingeleverd”, hetgeen Mgr. Bekkers goedmaakte door twee extra dagen te verstrekken. Toch was het voor de studenten een leerzame bijeenkomst geweest, aangezien ze na het zesgangen diner zeker wisten dat ze aan een “mensa episcopalis” hadden aangezeten en daarbij van een “crème véloutée à la doyenne” (dekenale soep) en “pouding mitré” (gemijterde pudding) hadden genoten.

Met dank aan Henk Smeets voor de bruikleen van zijn “Beekvlietklapper”.

Peter van Overbruggen

De jonge bisschop Bluyssen in het midden met links bisschop Bekkers en rechts Jan van Laarhoven, de regent van het klein-seminarie Beekvliet.

O Tempora, O Flores (4, slot)

Spel met vuur en water, hertenjacht en “Geen doden van betekenis...”

De redactie beschikt sinds jaren over een verzameling zogeheten mosboekjes in bruikleen. Via Gerard Avontuur hebben we ook het mosboekje van “Flora” (de tuinclub van Beekvliet onder leiding van tuinman Dorus) uit de jaren 1954-1960 ontvangen. Ter afwisseling met onze serie O Tempora O Mores volgt nu de vierde en laatste bloemlezing uit de flora-mosboekjes. Het is ook het definitieve slot van de flora-mos-boekverslaggeving op Beekvliet. Of de tuinclub daarna nog lang een florerend bestaan heeft geleid, vermeldt de historie nergens. We eindigden de vorige keer op 23 augustus 1957.

Mosboek van “Flora” van 5 september 1957 tot 17 januari 1960

5 sept.

Nog maar nauwelijks is het nieuwe schooljaar begonnen of de flora is weer in de tuin te zien.

11 sept.

Eerste vergadering bij de vader van de flora. Op diens kamer worden belangrijke besluiten genomen. 1e De floraleden van de Duitse Bouw zouden twee keer per week in de Duitse Bouw floreren. Zaterdags mochten ze in de floratuin komen. Het tweede was het besluit om twee groepen flora-lidjes aan te nemen, nml. een groep syntaxianen en een groep grammaticanen. De syntaxis mocht twee keer per week komen titelen, de grammatica één keer. De oude leden waren altijd welkom. (...)

3 okt.

Florus krijgt een aanval en neemt de bocht, zonder dat de directie op de wagen hem daartoe aanspoort. De wagen knalt tegen de boom. Geen doden van betekenis.

12 okt

Dat Lex een goed chauffeur is blijkt ook nu weer. Hij wil bij de aula de kastanjelaan inslaan, als daar mijnheer Ten Hacken komt aangesnord. Lex ontwijkt eerst meneer T.H. , dan een boom en dan nog het gaas van het hertenkamp. Hij rijdt rustig verder. (...)

3 dec.

Poging tot verbranding van de restjes van het kampvuur. Het wil niet. Er wordt van alles geprobeerd, maar geen vuur van betekenis. Des avonds om kwart over acht algemene vergadering. (...) Mhr. Bluysen verheft zich van zijn stoel en zegt dat er een nieuw bestuur moet gekozen worden. (...)

Voorzitter wordt Peter van Dommelen, vice-voorzitter Kees Appels, secretaris Jan Pijnenborg.

Mhr. Bluysen sluit vlug de vergadering want de zusters moeten om half negen naar

bed. Twee nieuwe leden bij de flora, Jan Ketelaars en Chris Bressers.

6 dec.

St. Nicolaas heeft een pakje gebracht voor Mhr. Bluysen en Dorus.

7 dec.

Cor van der Schoot verkleurt omdat hij een stukje ijs in zijn nek krijgt. Hij kan het er niet uit krijgen.

16 nov.

Vanwege zijn goed voorbeeld mag Pieter van Dommelen een maand niet op de flora komen. Ook Lex Vervoordeldonk had op verboden tijd gerookt, nl. toen hij met Pieter de pony ging voeren. Ook hij ligt voor een maand buiten de flora. Bovendien mogen ze een week niet roken, wat vooral Pieter wel zwaar zal vallen.

7 jan.

Onze vriend van Ham, in de spreektaal den Hammes, heeft niet alleen flora vaarwel gezegd, maar ook het seminarie. (...) Antoon van Heugten wil ook wel eens laten zien dat hij goed gymnastiek kan. Hij vergist zich echter en verstuikt zijn pols. (...)

21 jan.

Goed geslaagd kampvuur. Het heeft nog nooit zo goed gebrand. Jozef Mollen looft een pakje cigarettens uit voor degene die door de vuurassen loopt. (...) Pieter van Dommelen begint te lopen. De Mol kijkt zo maar sip. Hij is zijn pakje kwijt. (...)

1958-1959

(...) Een hevig transpirerende Dorus roept na de studie van kwart voor drie alle leden van de flora op om mee te helpen aan de jacht op een der herten. Dankzij het kloekmoedig optreden van de floraleden, speciaal de heer van Rijssel en de jonge heer Stevens, slaagden we er spoedig in het dier te vangen.

7 dec.

Vandaag vergadering der Floraleden. (...) De vergadering werd gehouden in de refter van de Kleine Figuur. Na eventjes wachten op de heer Bluysen, kwam hij, voorafgegaan door de reeds verschenen J. Peijnenburg, die als oud-secretaris, allen aanspoorde om door te spreken, om ongeveer 19.57.38 uur aan. (...)

Bij de telling kwam J. Hurkmans met 15 stemmen als vice-voorzitter uit de bus. (...)

Nu werd een variatie gezongen op de complete ten door de zangers van de cour die allen toevallig ook Floraleden zijn: Miel Bogaers, P. van Dommelen, G. Avontuur, L. Segers, A. Mertens en ik. Nu werden de namen van de Flosleden bekend gemaakt. De oude garde: de heer Sanders, v. Heugten, v. Dommelen, werd uitgebreid met v. Dal en Peijnenburg.

(...)

De sfeer, 't volgende punt van de agenda van mhr. Bluysen, moest in elk geval zo blijven, of beter worden. Als laatste punt werd Dorus ter tafel gebracht. Hij was tenslotte

de man die er iets van wist. De vergadering werd gesloten. Resultaat: rookwolken.
(...)

6 jan.

Als variatie op het driekoningenlied volgt:

Heer Jansen, heer Jansen

Geef ons een nieuwe bijl

De oude zijn versleten

Mhr. Visker mag het wel weten

Mhr. Bluysen heeft het geld

Al op uw kantoor uitgeteld.

10 jan.

Het begint zowaar te sneeuwen. We houden dus geen flora. Toch komt op deze dag mij een verhaal ter ore. Luister. Op donderdag 9 januari 1959 (of daaromtrent) waren enige vogels weg uit hun desbetreffende kooien. Dorus werd geraadpleegd. Ja, zei Dorus, de hond heeft erin gezeten. Jammer dus. Eventjes later, Dorus is weg, verschijnt een zoontje. Zo, en wat hebben jullie met Kerstmis gegeten? Antwoord? (Voelt u?) (...)

17 jan.

Sneeuw, zon, ijs, wind, kou: factoren die ervoor zorgen dat het geen flora kan zijn. Ondertussen worden al onze instrumenten op een massale manier vernield, doordat ze gebruikt worden bij het verwijderen van bevroren sneeuw. (...)

21 jan.

Vergadering der bestuurderen van de organisatie die zich toelegt op de aanleg en het onderhoud van alle bloemen in en rond de kapel van het Bisschoppelijk Gymnasium te St. Michielsgestel. (...)

26 jan.

Feestdag van de H. Polycarpus. We werden in alle vroegte aan dit feit reeds herinnerd door meditatie (...). Ik zie sindsdien een tweede reden voor het feit dat de patroon van de Flora is. Niet allen vanwege zijn naam: ησλικαρπσζ (met veel vruchten), (...) maar ook wegens het feit dat hij in zijn leven een brandstapel gebruikt heeft. (Wat wij binnenkort ook zullen doen)
(...)

29 jan.

Ondanks het prachtige weer geen flora, ofschoon de voorzitter het vlaggetje wel opgehangen had, maar aangezien het feit dat bovengenoemd vlaggetje tussen de middags-tudies niet meer ter plaatse was, werd er ook geen flora gehouden. Des avonds wordt de florawagen gebruikt voor het rijden van de ringen om de putten op de cour in verband met het dalen van de thermometer (...)

31 jan.

Vandaag verjaart onze oud-geestelijk directeur dhr. Witlox. Namens de Flora is hem een kaart toegezonden. (...)

In april is er een bezoek aan de Klokkengieterij in Aarle-Rixtel en aan de brouwerij Bavaria in Lieshout. (...)

2 mei

Ofschoon mhr. Bluysen niet aanwezig was, werd er toch flora gehouden. Dat er geen gezag was blijkt wel uit het feit dat er een compleet waterfestijn is gehouden geweest geworden. Hiervan weet ons lid, Antoon van Leyssel, geducht van mee te praten aangezien hij kletsnat in de beschaafde wereld van het seminarie terug wilde keren.

Studiejaar 1959-1960, van 3 september - 17 januari

29 oktober

Grote schoonmaak van alle Floraleden. Voor degenen die dit niet begrijpen: Retraite. (...) Wanneer het flora mocht zijn geweest, dan zal men waarschijnlijk bladeren hebben moeten ruimen. Dit is natuurlijk een zeer goede bezigheid om lenig te blijven en dunner te worden. Ik zou anders niet weten waarom ook dikke jongens floraleden zijn.

10 november

Paard op hol, boom geschuurd, bijna een dode. Baas er achteraan. Voor degenen die dit niet meegemaakt hebben, kan ik alleen maar zeggen: moge het een tweede maal gebeuren.

17 november

Weer bijna een dode. Verder inlichtingen verkrijgbaar bij onze secretaris.

24 november

Mop van de week en nog wel getapt door een van onze floraleden. Deze luidde: mijnheer, er zouden wel minder blaren liggen als die bomen weg waren. Het gemengd florakoor zong toen: Djieng, waarop mhr. Bluysen antwoordde: Boem. Om meningsverschillen te voorkomen kan dit natuurlijk ook iemand anders geweest zijn. (...) Op 1 december wordt met 21 stemmen J. vd Sande tot vice-voorzitter gekozen. (...)

Toen kwam mhr. Bluysen aan het woord. Deze zei dat het floralied (gemaakt door W. Hermens) in aantocht was, het hoefde alleen nog maar gedrukt te worden. Hij zei verder dat we het dan serieus zouden gaan zingen. (...)

15 december

O, o die composities. Zelfs floraleden zuchten nu. Veel succes. (...)

17 januari

Groot ijshockeytoernooi en waarom zou hier de flora ontbreken. De overalls passen toch maar goed.

Hier eindigt definitief de verslaglegging van Flora door Gerard Avontuur, de laatste clubsecretaris, die het mosfloraboekje aan TN beschikbaar stelde. Hiermee is ook de florareeks in TN afgesloten.

Peter van Overbruggen

In toga door het leven

Mr. F.P.M Slits, roepnaam Frans is geboren op 15 mei 1943, hij is gehuwd en heeft 5 kinderen, die allemaal academisch gevormd zijn. Hij zat op Beekvliet van 1956 tot 1962, ging naar het groot-seminarie, maar ging uiteindelijk rechten studeren. Hij werkt nu als strafrechter in Amsterdam.

Frans Slits

Als ik in mijn herinnering terug ga naar de tijd van mijn jeugd, komt er slechts één antwoord over mijn lippen, wanneer mij de vraag wordt gesteld, wat ik wil worden: priester worden. Ik had nooit aan iets anders gedacht. Blijkbaar had het rijke roomse leven van toen met al zijn rituelen en uiterlijke franje mij zo in zijn greep, dat er geen ruimte was voor iets anders. Geboren in een goed katholiek gezin met acht kinderen en met godvrezende ouders was er blijkbaar een voedingsbodem geschapen, waarin het zaad van een ontluikend priester-ideaal kon ontkiemen en wortel schieten. Mijn familie kende geen illustere voorgangers waaraan ik mij kon spiegelen. Ik had wel een verre heerroom die in België zijn herderlijke activiteiten ontplooiden, maar die had ik niet zo vaak gezien, dat dit mijn voorbeeld zou zijn. Het was toch meer de katholieke traditie en de plaatselijke neomisten vieringen, die uiteindelijk bepalend zijn geweest voor mijn keuze, daarbij nog geholpen door het beeld van mijn oudste broer, die als misdienaar mocht optreden in onze parochiekerk, wat een grote indruk op mij maakte. Het feit dat ik koos voor de richting wereldheren of priester van het bisdom en niet voor de reguliere ordes, had wel een duidelijke reden.

In het nonnenklooster van de zusters JMJ, die in Nuenen een vestiging hadden, was tijdens mijn lagere school periode een rector als geestelijk leidsman aangesteld, die in de jaren 1946-1954 (ik weet niet precies welke jaren) klassieke talen had gedoceerd op het klein-seminarie Beekvliet te St. Michielsgestel. Dit was professor A.A. Bertens. Het toeval wilde dat ik werd gevraagd misdienaar te worden bij de nonnen, welke gelegenheid ik met beide handen aangreep. Vanaf dat moment was rector Bertens mijn belangrijkste leidsman en inspirator. Dit was de eerste periode in mijn leven dat ik een toga mocht dragen.

In september 1956 werd ik toegelaten tot Beekvliet en zette ik mijn eerste schreden op de weg naar mijn ideaal om priester te worden. Mijn ouders waren zeer verguld om niet te zeggen trots, dat een van hun kinderen seminarist was geworden, maar naar buiten toe waren zij zeer terughoudend om daar iets van te laten blijken. Later heb ik

bedacht, dat zij beter dan ik zich gerealiseerd hadden dat een opleidingsperiode van 12 jaar nog de nodige hobbels en risico's in zich kon bergen, zodat je zeker niet te vroeg moest juichen. Helaas hebben zij gelijk gekregen, maar daarover straks meer. In mijn geboortedorp Nuenen heb ik het altijd heel speciaal gevonden, dat er in ons dorp zoveel roepingen waren, dat wij een soort seminaristenclub hadden opgericht die met name ervoor moest zorgen dat wij in de vakanties contact hielden met elkaar. Als ik mij goed herinner, was onze pastoor de drijvende kracht achter dit initiatief.

Waarschijnlijk was dit ook een mooie manier om controle uit te oefenen op elkaar, zodat we niet de verkeerde dingen zouden doen. Wat ik echter nooit begrepen heb, is dat er altijd een verschil was tussen seminaristen van het bisdom en de andere priesterstudenten, die bij de paters opgeleid werden. Op de een of andere manier leek er een soort standsverschil te zijn, dat echter nooit werd uitgesproken, maar dat er naar mijn mening wel degelijk was.

Mijn verblijf op het klein-seminarie Beekvliet verliep verder vrij ongestoord zonder al te grote incidenten. Ik heb de afgelopen jaren natuurlijk de vele verhalen gelezen van toenmalige mede-studenten, die zeer herkenbaar waren en die ik niet hoeft te herhalen. Wat ik zelf wel belangrijk vind, is de constatering van de hoeveelheid afhakers vanaf het begin (Kleine Figuur) tot en met de Rethorica: onze jaargang (Cours '68) begon in 1956 met 144 leerlingen en eindigde in 1962 met rond de 45 leerlingen. Een fractie daarvan zou doorgaan naar het groot-seminarie in Haaren. Uiteindelijk zijn er ongeveer 5 hiervan (als ik mij goed herinner) daadwerkelijk priester gewijd.

Ook aan mij is vele malen de vraag gesteld: wat heeft deze seminarieperiode met jou gedaan en wat heeft deze voor jou betekend en hoe kijk je erop terug, positief of negatief? Mijn antwoord daarop is complexer dan een simpel ja of nee. In zijn algemeenheid kijk ik met plezier terug op deze periode, omdat ik mij gerealiseerd heb dat ik op deze wijze mijn gymnasium-diploma heb kunnen halen. Het is nog maar de vraag of ik dit ook gehaald zou hebben als ik niet naar het seminarie was gegaan. Op de tweede plaats heb ik mij gerealiseerd dat ik door deze humaniora-opleiding kennis heb gekregen van een wereld die voor mij onbekend was en die ik op-geslurpt heb tot in al mijn vezels. Last but not least was er natuurlijk de rijkdom van het kerkelijk en geestelijk leven, die mij in totaal hebben gevormd tot wat ik nu ben. Vlak voor de Kerst bij het begin van de Adventsperiode van het afgelopen jaar heb ik na jaren zoeken eindelijk de CD gevonden met het Rorate Coeli, dat wij zongen en dat de komende kerstperiode inluidde met de kerstvacantie als afsluiting op de achtergrond. Het was heerlijk om te horen en bracht mij jaren terug in de tijd. Het heeft mij altijd verbaasd, dat dit prachtige lied met zijn hunkering naar de Messias nooit meer wordt uitgevoerd op radio en/of TV. Het is natuurlijk maar een voorbeeld uit zoveel anderen, maar de anderen , bijvoorbeeld uit de Paasliturgie wordt veel meer uitgevoerd. Voor mij is dit altijd een van meest kenmerkende gezangen geweest van het eerste kwartaal van het studiejaar.

Dat neemt niet weg, dat er natuurlijk grote negatieve kanten waren. Het verlaten van het ouderlijk gezin op een leeftijd waarop je heel kwetsbaar bent en waarin je normaal gesproken moet leren volwassen te worden, wordt gigantisch doorkruist door deze gedwongen vorm van samenleven met alleen maar mannen met alle problemen en uitwassen van dien. Juist dit facet heeft mij altijd bewogen te verhinderen, dat mijn zoon hetzelfde zou doen.

Een ander negatief punt, waar ik zelf gelukkig geen last van heb gehad, waren de ervaringen van de afvallers of uittreeders. Niet zelden gebeurde het, dat deze personen in hun woonplaats werden gestigmatiseerd, vooral omdat de hele gemeenschap zich ermee bemoeide of omdat zij geen kans zagen op korte termijn iets anders te gaan doen, hetgeen soms tot dramatische situaties kon leiden.

Gelukkig hebben mijn ouders mij nooit enig verwijt gemaakt, ook al wist ik dat mijn besluit om te stoppen als een dreun moet zijn aangekomen. Ik moet er dan wel bij vermelden dat ik het hen ook gemakkelijker heb gemaakt door ervoor te zorgen dat ik slechts twee weken thuis ben geweest, voordat ik mijn rechtenstudie aanving in Nijmegen.

Bij mij is de balans dus altijd doorgeslagen naar de positieve kant omdat ik redelijk onbeschadigd uit dit proces ben gekomen door mijn eigen inzet, maar natuurlijk daarbij geholpen door mijn gymnasiumdiploma dat mij vele kansen bood. Bij mij is er dan ook geen rancune over mijn internatsperiode noch een behoefte mij af te keren van het geloof, zoals bij velen wel is gebeurd. Wel is het zo, dat ik altijd het gevoel heb gehad dat ik een tijd moest inhalen die niet in te halen viel. Daarnaast heb ik ervaren, dat het zeer lastig is om je kinderen duidelijk te maken wat deze periode voor mij heeft betekend. Voor hen was het een nauwelijks te vatten wereld, waarin ik geleefd heb, laat staan dat zij konden begrijpen hoe ik daardoor ben gevormd.

Pas een paar jaar geleden heb ik de kans gekregen om samen met mijn dochter de weg terug te gaan naar Beekvliet om haar te laten zien waar ik al die tijd had doorgebracht. Jammer was dat ik haar slechts het oude voorgebouw kon laten zien, want de rest was inmiddels afgebrand. Toch werd het een onvergetelijke gebeurtenis. Toen wij stonden te kijken naar die imposante voorgevel met het bordes, kwam er juist een jong stel met een kind voorbij die aanstalten maakten om naar binnen te gaan naar hun appartement dat zij bewoonden in het oude voorgebouw. Ik legde aan hen uit wie ik was en waarom ik hier was samen met mijn dochter. Ik vroeg aan hen of wij hun appartement mochten zien. Dat mocht, dus wij naar binnen. Ik moet erkennen dat het mij zeer emotioneerde, toen ik de voordeur doorging en in het trappenhuis kwam met het prachtige gebrandschilderde raam aan het eind van de opgaande trap naar boven, dat mij zo vertrouwd was. Daar was niets veranderd evenmin als in de gangen, die nog

steeds dezelfde statigheid hadden. Het jonge stel nam ons mee naar hun appartement. Dat bleek de plaats te zijn waar in mijn tijd de leraar Grieks zijn kamer had, die later is ingetreden bij de Benedictijnen(naam: Jan van Dijk). Het was een zeer bijzondere ervaring voor mij even terug te zijn in de tijd en mij even voor de geest te halen, hoe de kamer van deze professor Grieks eruit zag toen. Ik wist het nog haarscherp evenals de volgorde van de andere kamers met hun bewoners van wie ik les heb gehad. Ik was blij dat ik mijn dochter toch nog iets van mijn aparte leven op Beekvliet kon laten zien. Ook bij haar bespeurde ik iets van ontroering, al heb ik geen flauw idee wat dit bezoek aan die onbekende wereld haar werkelijk heeft gedaan. Het voelde alleen wel goed.

Hoe ging het vervolgens verder met mijn leven?

Na het klein-seminarie Beekvliet heb ik nog een jaar + een kwartaal op het groot-seminarie doorgebracht in Haaren. Met Kerst 1963 hield ik het voor gezien. Ik had altijd gezegd, dat ik zou beslissen al of niet door te gaan met mijn priesteropleiding voordat ik de tonsuur en de kleren (toga) aan zou krijgen. Het werd dus wat eerder. Twee weken na Kerst begon ik aan mijn rechtenstudie in Nijmegen. Vier jaar later studeerde ik af (1968) zonder toga. Wat ik altijd ook als bijzonder heb ervaren is het feit, dat ik bij de eerste reünie, die door Meminisse Iuvat werd georganiseerd, twee personen heb leren kennen die in mijn latere leven nog een zeer belangrijke rol zouden spelen. Dit waren de secretaris-generaal mr. G. van Dinther van het ministerie van Justitie en de directeur personeelszaken van het ministerie van Landbouw drs. J. van den Berg. Met beiden heb ik tot hun dood een goede relatie gehad.

Mijn eerste baan ving ik aan op 10-08-1968 op het ministerie van Economische Zaken, afdeling Buitenlandse Economische Betrekkingen. In die hoedanigheid als ambtenaar heb ik zes jaar lang als delegatieleider onderhandeld namens de Nederlandse regering in EEG-verband in Brussel. We waren toen met zes lidstaten (nu 27!!). Het was een fantastische periode, waarin ik als het ware mijn tweede vorming kreeg, maar dan nu ook op het internationale vlak. Ik heb daar vele vrienden aan overgehouden met wie wij tot op de dag van vandaag nog reünies houden ergens in Europa. Dit was de periode zonder toga.

In 1974 na de oliecrisis zakte de internationale samenwerking als een pudding in elkaar en besloot ik het roer om te gooien. Ik heb toen gekozen om weer de toga aan te trekken en opteerde voor de rechterlijke macht en werd Officier van Justitie in Haarlem en vele jaren later in Den Haag. Dit prachtige ambt heb ik 25 jaar uitgeoefend tot en met 1998. In 1999 koos ik voor de zittende magistratuur en werd ik strafrechter bij Amsterdamse Rechtbank in de republiek Amsterdam! Ik noem dat zo, omdat Amsterdam een plek is waar de zaken vaak anders gaan dan in de rest van het

land. Tot op de dag van vandaag ben ik nog steeds in functie (zij het parttime), maar zoals het er nu naar uitziet, zal ik periode tot mijn 70e jaar wel volmaken. Daarvan uitgaande zal ik tegen die tijd 39 jaar van de 45 jaar van mijn werkzame leven hebben doorgebracht in toga. Dit had ik niet kunnen bevroeden, toen ik als kleine schuchtere jongen mijn eerste schreden zette op Beekvliet in 1956.

Vaak wordt mij gevraagd, waarom ik gekozen heb voor de rechterlijke macht en met name het strafrecht na mijn Brusselse periode. Het antwoord is tweeledig: ik zocht een baan die evenzeer zo dynamisch was als mijn eerste baan. Maar minstens zo belangrijk was, dat ik geïnteresseerd ben in en geboeid wordt door mensen, ook als ze de verkeerde dingen doen. Waarschijnlijk schuilt hier het geheim, dat de aanvankelijke drang naar priesterzorg en daarna de belangstelling voor mensen, ook als ze de verkeerde dingen doen er voor hebben gezorgd, dat mijn werkzame leven zich voornamelijk in toga heeft afgespeeld. Uit het feit, dat ik nog steeds als rechter functioneer, kan worden afgeleid dat dit een prachtig ambt is, ook al is het niet altijd even gemakkelijk de juiste beslissingen te nemen. Maar daarvoor ben je professioneel opgeleid. Ik vind het een voorrecht dit ambt te mogen vervullen.

Frans Slits (Cours 1968)

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komen de redactieleden van Tempora Nostra oud-Beekvlieters tegen in persberichten of we krijgen er melding over, uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen, enzovoort. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie kan worden geplaatst. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer, voorzover die bekend is met de besproken persoon en zijn of haar gedachtegoed, zelf oordelen.

Eind 2009 zag een bijzonder boek van Jan Bluysen het licht met de titel “De donkere stilte van God”. De omslag van het boek is veelzeggend en tegelijk verhullend uitgevoerd in zwart en de titel - vrijwel onzichtbaar - in bas reliëf. Symbolischer dan zo kan een “duister onderwerp” niet worden weergegeven. Het Brabants Dagblad besprak het boek.

Bluysen: tastend zoeken naar verborgen God

„Nooit heeft iemand God aanschouwd.” Met deze uitspraak van de apostel Johannes begint Jan Bluysen zijn essay ‘De donkere stilte van God’. Het is een uitspraak die even eenvoudig als verstrekkend is, want als niemand God ooit gezien heeft, hoe moeten we ons dan een voorstelling van hem - of misschien wel haar - maken? Is God een onmetelijke grootheid in de ruimte, een eerbiedwaardige grijsaard op de wolken of is hij een almachtige, strenge, afschrikwekkende, kille, onaantrekkelijke supermacht? In zijn zoektocht naar God heeft bisschop Bluysen meer vragen dan antwoorden. Hij verkeert hier in het goede gezelschap van menig mysticus, zoals bijvoorbeeld Augustinus van Hippo, die het blijven zoeken naar een verborgen God tot motto heeft gekozen. Niet voor niets is de titel van het boek ‘De donkere stilte van God’ op de omslag nauwelijks leesbaar en wel voelbaar. Zo voelend en tastend verloopt het zoeken naar God blijkbaar voor Bluysen, die van 1966 tot en met 1984 het bisdom Den Bosch met milde hand leidde, voor hij om gezondheidsredenen zijn ambt moest opgeven. In zijn nieuwe boek gaat Bluysen te rade bij middeleeuwse mystici, als Augustinus, Meester Eckhart, Jan van Ruusbroeck, Hadewijch en Teresa van Aquila, maar ook bij moderne denkers, theologen en schrijvers. Maar hij sluit meer aan bij het nederig zoeken naar God van de mystici dan absolute zekerheden te poneren. Geloven doe je meer met je gevoel dan je verstand, is wat uit dit boekje spreekt. Een ding staat voor Bluysen wel vast: „De God van Jezus Christus, zoals de Bijbel Hem laat zien, is een God die omziet naar mensen”. De mystieke ervaring is voor Bluysen een paradox, waardoor God zowel nabij als onkenbaar is.

(...)

Bluysen zoekt heil in spiritualiteit zonder vlucht uit de werkelijkheid. ‘De donkere stilte van God’ is een boek voor mensen die zoeken te geloven”, schrijft Gerard

Rooijakkers terecht in zijn inleiding. Bluysen durft te vragen en te onderzoeken en biedt juist daardoor houvast.

Het boek is verlucht met illustraties van Paul van Dongen en bevat een nawoord van Peter Nissen.

Bron: Brabants Dagblad dinsdag 1 november 2009, door Mieske van Eck

Jan Bluysen - De donkere stilte van God. Uitgeverij Veerhuis. 2009

Ook in de Telegraafrubriek "Journaal" van Stan Huygens bleef Bluysens boek niet onopgemerkt. Bij de "Heerenlunch" in Heusden bracht Gerard Rooijakkers het ter sprake.

(...) Professor dr. Gerard Rooijakkers bracht het vers van de drukker gekomen boek "De donkere stilte van God" mee van de oud-bisschop van Den Bosch, Jan Bluysen, dat door de geestelijke zelf was gesigneerd. (...) Volgens Rooijakkers is het boek van Bluysen "persoonlijker dan een autobiografie. Hij schrijft echt wat hij gelooft."

Bron: De telegraaf, woensdag 2 december 2009, door Stan Huygens.

De oud-hoofdredacteur van het Brabants Dagblad schreef over de presentatie van Bluysens boek een prachtige column, waaruit we enkele passages citeren.

Donkere stilte

(...)

"Ik kom nooit in een kerk", zegt een Brabantse politica lachend tegen mij, „maar ik kom hier graag voor Jan Bluysen." Want wij, onkerkelijken, hebben de neiging ons tegenover elkaar te verontschuldigen als wij plotseling te midden van gelovigen worden aangetroffen. 'Jij hier?' Onkerkelijkheid is ook een welgemeende overtuiging, en dus alweer bijna een geloof. Afgelopen zondag presenteerde de oude Brabantse bisschop Jan Bluysen (83 jaar en een van de weinige prelaten met een voornaam) in het Museum voor Religieuze Kunst in Uden zijn nieuwe boek, 'De donkere stilte van God'.

(...)

Het is al vijfentwintig (!) jaar geleden dat bisschop Bluysen is teruggetreden, maar zijn populariteit in Brabant is nog enorm. Hij vertegenwoordigt de periode Bekkers/

Jan Bluysen

Bluyssen, waarin de kerkelijke dogma's ook streng waren, maar waarin er toch met meer vrolijkheid werd geloofd. Het kerkelijke getob en het verstarde gedoe zijn van daarna. Daardoor is Jan Bluyssen steeds meer uitgegroeid tot het symbool van een samenleving waar nogal wat mensen naar terug verlangen. Dat ideaal wordt alleen maar groter naarmate die periode verder in het verlicht ligt en de verpersoonlijking daarvan nog steeds leeft en aanraakbaar is. „Het was de warmte”, verduidelijkt een mevrouw naast me in het gedrang. Dan wordt de oude bisschop in een rolstoel door de menigte geduwd, die uiteenwijkt als destijds de Rode Zee (dit voor Bijbelkenners). Hij kan nauwelijks meer lopen, maar als hij eenmaal achter het spreekgestoelte staat, wankel leunend op een stok, blijkt zijn geest te sprankelen als vanouds. Met mooie woorden prijst hij de jeugdige vormgevers van zijn boekje en de illustrator Paul van Dongen, 'het is zo'n mooi boekje dat je het eigenlijk niet om de inhoud hoeft te kopen'. En dan volgt die vertrouwde, haast jongensachtige lach op zijn gezicht, waardoor de honderden elkaar verkwikt aankijken. Zo kennen ze hem weer.

(...)

De kritische theoloog Peter Nissen spreekt over 'wachten op God', over 'geraaktheid' en over 'degene die ons draagt, omgeeft en doet zijn'. Het is een taalgebruik dat, als je er niet in zit, moeilijk doordringbaar is. Bij geloof is een behoorlijke portie genade een vereiste. Wie dat ontbeert heeft het lastig, deze middag. Maar gelukkig zit in het mooie boekje van Jan Bluyssen een paars lintje, waardoor je terug kunt vinden waar je was toen de mystiek je even ontglipte.

Bron: Brabants Dagblad zaterdag 5 december 2009, door Tony van der Meulen

Onze eindredacteur Tjeu van Ras is bij het Brabants Dagblad werkzaam als lezersredacteur. Door zijn veelvuldige (wekelijkse) bijdragen aan deze krant middels zijn weblog zouden we hem als oud-Beekvlieter gemakkelijk in elke uitgave van TN kunnen citeren. Dat gaan we natuurlijk niet doen, maar omdat zijn stukje van 30 november 2009 over een andere oud-Beekvlieter handelde, maken we een uitzondering.

Gemist in de krant?

Uitleggen en verklaren waarom iets in de krant staat is een belangrijk deel van mijn werk. De redactie maakt keuzes en daarover kun je altijd discussiëren. Hoort die foto in de krant thuis? Had die kop wel zo geformuleerd moeten? Waarom zou dat in de krant moeten? Allemaal vragen die aanleiding kunnen zijn voor gesprekken over de journalistiek, zoals die bij het Brabants Dagblad wordt bedreven. Dit keer een vraag over iets wat de krant van vandaag niet heeft gehaald. Zaterdag meldde de krant in een klein bericht dat een dag later - gisteren dus - in het Museum voor Religieuze

Kunst in Uden het nieuwe boek van oud-bisschop Bluysen ten doop wordt gehouden. 'De donkere stilte van God' is de titel en hoogleraar Gerard Rooijakkers zou een inleiding houden. Dus keek ik vanochtend nieuwsgierig in de krant hoe dat was verlopen. Bluysen, bekend en populair als voormalig bisschop van Den Bosch spreekt mij nog altijd aan. Gerard Rooijakkers is een hoogleraar volkskunde, die aanstekelijk kan vertellen en op een begrijpelijke manier over zijn vakgebied kan schrijven. Voldoende voor mij om erop te rekenen er iets over te lezen in de krant van vandaag. Daarin werd ik danig teleurgesteld. En, ik was vanochtend niet de enige, ook anderen op de redactie hadden wel iets over het boek en de overhandiging willen lezen. Hoort u als lezer daar ook bij? Of kunnen we het als krant bij dat ene bericht laten?

door Tjeu van Ras op 30 november 2009

Al eerder besteedden we aandacht aan oud-Beekvlieter Jan Hoes, toen hij zelf in een artikel in Tempora Nostra zijn werkzame leven en gedrevenheid als homeopathische arts beschreef. Het BD besprak de activiteiten uit zijn vijftwintigjarige praktijk.

'Lichaam kan klacht vaak zelf oplossen'

(...)

In zijn jonge jaren wilde Jan Hoes (61) eigenlijk huisarts worden. Arts werd hij wel, maar huisarts is hij nooit geworden. De homeopathie sprak hem toch meer aan. Afgelopen maand bestond zijn praktijk 25 jaar. "Na mijn afstuderen in 1976 kwam ik via een kennis tijdelijk bij de GGD terecht, maar daar werk ik nu nog steeds twee dagen per week als jeugdarts. Toch wilde ik meer, vandaar dat ik in 1981 een jaar lang een keer per week 'proefdraaide' als huisarts. Daar kwamen veel chronisch zieken steeds terug voor hun kwaal, of voor de bijwerkingen van medicijnen. Ik wilde daar iets anders voor vinden, vandaar dat ik klassieke homeopathie ging studeren."

(...)

Patiënten van Hoes komen uit Oss en de regio, maar ook uit het hele land. Zelfs enkele geëmigreerde patiënten blijven hem per mail consulteren.

Hoes beseft goed dat homeopathie niet voor alles geschikt is. "In noodgevallen of levensbedreigende situaties pas je reguliere geneeskunde toe. Homeopathie is vooral zinvol voor chronische kwalen waarbij het essentieel is om het zelfherstellend vermogen van het lichaam te versterken door homeopathische middelen, omdat die kwalen nou eenmaal niet uit zichzelf verdwijnen. " Dat hoeft volgens Hoes niet te botsen met de reguliere geneeskunde. "Omdat ik ook regulier arts ben, kan ik diagnoses en ziekteprognoses inschatten. Ik vind dat over en weer beide geneeswijzen elkaar kunnen ondersteunen en versterken.

(...)

“Na 25 jaar krijg ik nog steeds patiënten die pas na een jarenlang regulier traject voor een homeopathisch consult bij me komen, dat is jammer. Als homeopathie echt geïntegreerd zou zijn in de gezondheidszorg, hoeven mensen niet zo lang rond te blijven lopen met bepaalde klachten.”

Bron: Brabants Dagblad 17 november 2009, door Manjo van Boxtel

Bart Boonstra volgde na zijn Beekvlietperiode, waarin spelletjes belangrijker waren dan studie, een bijzondere loopbaan, die leidde naar de wereld van Popstars.

Bart Boonstra

Van computernerd tot popster

Aan de Monseigneur Bekkersstraat 18 in Sint- Michiels- gestel groeide ‘multitalent’ Bart Boonstra (24) op. Hij speelde onder meer in Onderweg Naar Morgen en doet nu mee aan de talentenjacht Popstars. Zijn eerste stappen naar bekendheid zette hij echter op Brabantse bodem.

Vroeger was Boonstra nooit bezig met zingen; het enige waar hij oog voor had was zijn computer. Dit is ook de reden dat zijn schoolleventje op gymnasium Beekvliet niet vlekkeloos verliep. “Ik zat alleen maar spelletjes te spelen en had geen behoefte aan school”, vertelt Boonstra. Omdat de zanger/acteur zo snel mogelijk van zijn studieboeken af wilde, stapte hij over naar de havo op het Jacob Roelandslyceum. In zijn eindexamenjaar organiseerde de school een talentenjacht waar Boonstra zich voor inschreef. “Ik had tot dat moment nog nooit iets met zingen gedaan.” Met ‘I would stay’ van Krezip won hij de talentenjacht.

(...)

Boonstra verhuisde naar Utrecht en leerde zichzelf liedjes spelen op zijn gitaar. Met zijn eigen teksten kreeg de singer-songwriter succes op YouTube, een internetsite waar mensen hun eigen video op kunnen plaatsen. Daarnaast trad hij op in verschillende kroegjes in Utrecht. “Ik hoefde niet lang te twijfelen toen ik gevraagd werd voor Popstars. Mensen genieten van wat ik doe en ik vind het leuk om anderen te vermaken, vertelt de oud-inwoner van Gestel.

Boonstra zit nu bij de laatste acht deelnemers en is al een tijdje te zien in de liveshows op SBS6. Vertrouwen in de wedstrijd heeft de jongen zeker. Boonstra: “Ik ben een echt sporttype: als ik meedoe, wil ik ook winnen.” Mocht de wedstrijd echter niet verlopen zoals het multitalent wil, heeft hij in ieder geval zijn hbo-diploma. “In de toe-

komst wil ik graag acteren, zingen of presenteren, maar op dit moment draait alles om Popstars.”

Bron: Brabants Dagblad, 30-12-2009, door Ellen Langenhuijsen

Oud-Beekvlieter Joël Cahen kreeg voor zijn museum een opzienbarend joods dagboek aangeboden, dat van grote historische waarde bleek te zijn.

Begonnen waar Anne Frank moest stoppen

Twee medewerkers van de tv-serie De Oorlog achterhaalden wie de schrijfster was van een indringend en gedetailleerd dagboek uit kamp Vught.

‘Ik hoop vurig dat alles wat ik hierin heb geschreven nog eens de buitenwereld zal bereiken’, noteert de 32-jarige Klaartje de Zwarte-Walvisch in mei 1943 in haar dagboek in kamp Vught. Het duurt dan nog 65 jaar voordat haar verslag – een indringende getuigenis van een strijdbare vrouw onderweg naar haar vernietiging – wordt ontdekt. Eerder in 1943, op 22 maart, is Klaartje de Zwarte-Walvisch samen met haar man door twee Nederlandse Jodenjagers in haar Amsterdamse woning opgepakt.

Vanaf die dag houdt ze een dagboek bij, dat later van grote historische waarde blijkt te zijn. Vooral door haar ‘gedetailleerde en directe beschrijvingen’, aldus Joël Cahen, directeur van het Joods Historisch Museum, zondag tijdens de presentatie van Alles ging aan flarden – het oorlogsdagboek van Klaartje de Zwarte-Walvisch.

(...)

‘Klaartje is begonnen waar Anne Frank moest ophouden, bij de deportatie’, zegt Ad van Liempt, eindredacteur van de tv-serie De Oorlog. Dankzij twee medewerkers van dit NPS-programma zijn de dagboeknotities niet in de vergetelheid geraakt. Toen Yfke Nijland tijdens haar research in het Joods Historisch Museum het dagboek van een (toen nog) onbekende vrouw begon te lezen, kon ze niet meer stoppen. Samen met collega Suzanne Hendriks ging ze op zoek naar de identiteit van de vrouw. Zeker tien keer lazen ze het dagboek door voordat het ‘eureka-moment’ kwam. In een passage verwees de schrijfster naar de verjaardag van haar zusje. Aan de hand van een lijst van Holocaustslachtoffers en een transportlijst (Vught-Westerbork) werd de naam getraceerd: Klaartje de Zwarte-Walvisch, naaister van beroep, getrouwd met Joseph, magazijnbediende. (...) Op 16 juli 1943 is Klaartje de Zwarte-Walvisch in een gaskamer in Sobibor vermoord. Het spoor van haar man eindigt ‘ergens in Polen’. Over de deportaties schreef ze: ‘Zoals men weleens onwillekeurig een stukje papier versnipperd, zo werden harten en zielen verscheurd en uit elkaar gerukt. Alles ging aan flarden.’

Bron: De Volkskrant, 23 november 2009, door Annieke Kranenberg

Jos van de Sande, ooit leerling van Beekvliet, is in de dagen van de Q-koorts een veel geraadpleegde GGD-manager-arts in de regio Brabant.

Gevaarlijke geiten

(...)

„Die uitbreiding was niet nodig geweest”, zegt Jos van de Sande, manager algemene gezondheid van de GGD Hart voor Brabant in Den Bosch. Arts-microbioloog Marcel Peeters van het Streeklaboratorium voor de volksgezondheid Tilburg gaat nog verder. De regering had Q-koorts moeten zien aankomen. „Als veel boeren veel geiten gaan houden, kun je er donder op zeggen dat Q-koorts vroeg of laat opduikt.”

Burgemeester Willy Doorn van Landerd: „In 2007 hadden alle lichten op rood moeten springen. In 2008 hadden alarmbellen moeten gaan rinkelen. De overheid heeft het gevaar van Q-koorts voor de volksgezondheid lang onderschat.”

(...) De GGD Hart voor Brabant weet op dat moment: volgend jaar breidt de ziekte zich uit. De bacterie besmet niet alleen mensen, ook geiten van andere boerenbedrijven. Zo ontstaan weer nieuwe bronnen van besmetting. Met die boodschap gaat Jos van de Sande van de GGD naar Den Haag. Hij wil dat het ministerie van Landbouw aan infectiebestrijding doet. „Ik zei: probeer het een en ander. Sluit stallen af. Vernietig de mest. Stop met het verslepen van dieren. En kijk of het werkt.”

(...) Van de Sande: „Bij de aanpak van Q-koorts is eindeloos gewacht op wetenschappelijk bewijs. Anders dan bij vogelgriep. Nadat die was ontdekt, nam het ministerie direct maatregelen. Boeren moesten hun vogels ophokken.” Nu niet, zegt Van de Sande. Nu wil het ministerie eerst precies onderzoeken of mensen ziek kunnen worden van besmette mest die over het land is uitgereden. Of de bacterie zich kan verspreiden vanuit een half open stal. Welke preventiemaatregelen zeker zullen werken. Pas daarna wil het ministerie in actie komen.

(...)

Van de Sande van de GGD vindt ook dat de rijksoverheid kwetsbare groepen beter moet beschermen door ze te vertellen hoe ze kans op besmetting kunnen verkleinen. Voor sommige mensen is het gevaarlijker Q-koorts te krijgen dan voor anderen. Zoals voor mensen met hartproblemen. En voor zwangere vrouwen. Het is volgens de GGD aannemelijk dat de bacterie niet alleen bij geiten, maar ook bij mensen tot vroeggeboortes kan leiden.

(...) Van de Sande van de GGD hamert opnieuw op het belang van een landelijke preventieboodschap om kwetsbare groepen te waarschuwen. Hij verwijt niet alleen de rijksoverheid laksheid, ook de boeren. „De eerste boeren die met Q-koorts te maken kregen, kun je niets kwalijk nemen. Daarna had er niet meer met de geiten gesleurd en gehandeld moeten worden.”

Bron: NRC, 5 december 2009, door Esther Wittenberg

Soms komen er nog anekdotes naar boven over eerbiedwaardige en reeds lang verscheiden Beekvlieters. In het Brabants Dagblad van 30 december 2010 haalt Noud de Bont, zelf ook een oud-Beekvlieter, herinneringen op aan Bisschop Mutsaerts.

Applaus bij wijding Mutsaerts

(...)

De Duitsers gebruikten dat (Beekvliet) in de oorlog als gijzelaarskamp en de seminaristen moesten naar elders uitwijken. “In het voorjaar van 1945 verhuisden wij terug naar Beekvliet. Alle leerlingen moesten helpen en ik dus ook”, aldus De Bont (81). En zo gebeurde het dat hij zich met een stel rollen wc-papier op de uitgestrekte armen bij de deur van het herwonnen seminarie meldde. Niemand minder dan monseigneur Mutsaerts deed open. De verbouwereerde seminarist stapte over de drempel en liet pardoos een rol toiletpapier vallen. “Wacht maar”, zo sprak de reeds bukkende bisschop. Ik pak ‘m wel op. Dan kun jij lekker doorlopen.” De Bont: “Deze ontmoeting staat in mijn geheugen gegrift. In die tijd was het een onvoorstelbare gebeurtenis.

Bron: Brabants Dagblad, 30 december 2010, door Jeroen Ketelaars.

Vincent Kortbeek, oud-Beekvlieter, heeft radicaal gebroken met zijn passie, de bobsleesport. Hij deed mee aan de Olympische Spelen en wilde dat nog een keer, maar zijn bond en een pijnlijke nek gaven een beslissende zetje.

Bobslee

Thuis bij zijn familie in Vught had Vincent Kortbeek tijdens het kerstdiner heel wat uit te leggen. De dag voor kerst had hij wereldkundig gemaakt dat hij stopt als bobsleepiloot. “Het was vooral vreemd om te onderkennen dat het voorbij is. Maar ik kon me niet motiveren om nog eens vier jaar - richting de Spelen van 2014 - er vol voor te gaan. Zonder de garantie dat ik fysiek heel zou blijven en dat alles rond mijn team goed geregeld zou zijn. Ik heb in mijn sport het allerhoogste niveau bereikt - als piloot het WK en als remmer de Olympische Spelen van Turijn - maar de successen wogen niet meer op tegen de tegenslagen. Ik wilde niet langer doormodderen.”

Eind november, begin december werd de bobsleesport in korte tijd opgeschrikt door drie behoorlijk zware ongevallen op de bobbaan.

Eerst ging Kortbeek zelf op zijn kant en daarbij liep zijn remmer Jarno Beuving een

Vincent Kortbeek

herschudding op en kreeg hijzelf weer last van zijn nek, die hij bij eerdere crashes had geblesseerd.

(...) “Er waren ook een paar conflictjes met de bobsleebond. Het hele seizoen draait alles om de slee van Edwin van Calker. En ik snap dat ook wel een beetje, want het is een olympisch jaar en hij gaat naar Vancouver. Maar het is wel ten koste gegaan van mij. Terwijl ze erkenden dat ik de man voor de toekomst was.” Nu is er achter Van Calker helemaal geen Nederlandse bobbiloot meer die op internationaal niveau kan aanpakken.

(...)

Uit het niets kwam daar nog eens het plan bovenop om al het bobsleetalent te concentreren in Heerenveen. “Ik woon net samen in Uden, dus ze konden niet van mij verlangen dat ik naar Friesland zou verhuizen.”

Kortbeek had dit jaar al aangegrepen om te evalueren of hij kans zou maken om in 2014 de Spelen te halen. Omdat hij door de crash in Duitsland de laatste drie Europacupwedstrijden had laten schieten, zat promotie naar het wereldbekercircuit voor 2010/2011 er al niet meer in en dat zou weer een ‘verloren’ jaar zijn. Maar is olympische deelname dan alles waar het om draait? “Het is niet dat ik niks meer aan mijn sport vind, maar ik wil niet bobsleeën op hobbyniveau. Het is te kostbaar om het halfbakken te doen.”

Bron: Brabants Dagblad 30-12-2009, door Maarten van Helvoirt

Peter van Overbruggen

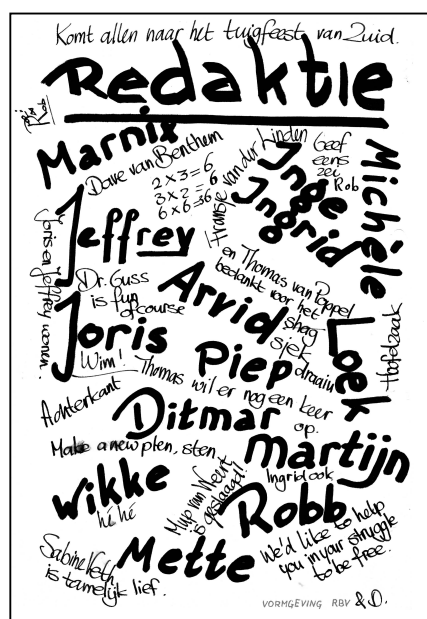
Martijntje

Soms stuit je per toeval op een stukje uit een oude, vergeelde Kariljon dat aansluit op een actuele gebeurtenis anno nu. Bij de speurtocht naar een nieuw artikel uit de oude schoolkrant, kreeg ik een enveloppe in handen met daarin de kant-en-klare proefdruk voor een Kariljoneditie uit juni 1985.

De losse bladen lagen netjes op volgorde en meteen herkende ik een aantal namen van de toenmalige redactie. De meest opvallende was die van Martijn van Hulten (1986), het nieuwe bestuurslid van de reünistenvereniging. En zie, in deze proefdruk stond zelfs een artikel, gewijd aan het afscheid van de toenmalige hoofdredacteur van het Kariljon, te weten Martijn van Hulten.

Lieve Beekvlieters,

- Realiseren jullie je eigenlijk wel dat dit Kariljon niet alleen het laatste nummer van het jaar is, maar tevens het laatste dat wordt uitgebracht onder de vertrouwde en beschermde hoede van onze gewaardeerde hoofdredacteur Martijn? Volgend jaar zal hij namelijk als 6e klasser zijn taak neer moeten leggen.
- Laat even tot je doordringen dat hij, en hij alleen degene is geweest die ervoor zorgde dat jullie de afgelopen 2 jaar regelmatig een compleet Kariljon in de hand hielden.
- Onder zijn bezielende leiding stroomde de kopij binnen en mocht een van de redakteuren eens een moment van depressie en inzakking van de literaire productie doormaken, Martijn zorgde er met zijn enorm enthousiasme en zijn eeuwig gezeur voor, dat hij of zij tenslotte toch weer vertwijfeld naar de pen greep.
- Ach, het Kariljon zal nog slechts een flauwe schim, wat zeg ik, een slap aftreksel van zichzelf zijn zonder hem.
- Zijn toekomstige opvolger zal voor de schier onmogelijke taak staan een opvolger Martijn-waardig te zijn.

- Dit overpeinzende bedacht ik hoe moeilijk het zou zijn passende woorden van dank te vinden. En natuurlijk zouden woorden niet voldoende zijn; hoe bedank je iemand die de afgelopen twee jaar maar voor twee leefde: de zwemclub (red. Zegenwerp in Sint-Michielsgestel) en het Kariljon.
Bloemen? Een aubade? Een diner met speeches? Een Bossche bol?
- Toen ik een tijdje geleden het gesprek op zijn naderend aftreden bracht, sprak hij echter: 'K ZAL BLIJ ZIJN ASK DRAF BEN, VERDOMME!

Wikke en Ingrid

Martijn van Hulten is nog steeds actief betrokken is bij de plaatselijk zwemvereniging Zegenwerp. Een loyaal verenigingsman! Als ik hem confronteer met zijn “gevleugelde” uitspraak, begint ie te lachen. Hij kan het zich niet herinneren, maar hij kan zich er wel iets bij voorstellen. “Er was altijd onvoldoende kopij om het schoolblad mee te vullen. De aanvoer van kopij was een drama”, memoreert Martijn. “Hoogstwaarschijnlijk heeft die uitspraak daar betrekking op.”

Martijn van Hulten

De twee toenmalige mederedacteuren

Wikke Kootstra en Ingrid Persons herinnert Martijn zich nog goed. “Zij zijn in hetzelfde jaar als ik geslaagd voor Beekvliet. Wikke is inmiddels werkzaam als advocate in Amsterdam en Ingrid Persons is docente Economie op een middelbare school in Waalwijk,” vertelt het nieuwe bestuurslid. “Sterker nog, Ingrid is ook nog steeds actief betrokken bij zwemvereniging Zegenwerp!” Meteen vist Martijn met zijn typerende gevoel voor humor een anekdote op over Ingrid: “In het verleden heb ik Ingrid nog bijles in economie gegeven,” verhaalt hij breed glimlachend. “Dat heb ik dan toch best goed gedaan nu ze docente economie is geworden!”

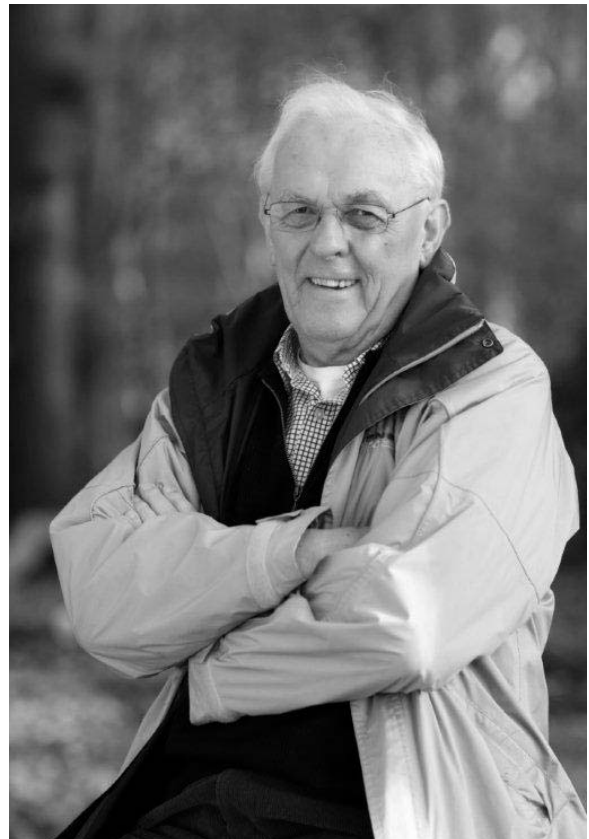
Op mijn vraag of Martijn bovenstaande uitspraak ook doet, als hij een paar jaar bestuurslid is geweest, reageert ie: “Nou, ik heb vanavond mijn eerste bestuursvergadering, dat wacht ik eerst maar eens even af, haha.”

Mirjan Boot-de Werd

Over “Mijn elfde september”

In het voorjaar van 2010 verschijnt van de hand van oud-Beekvlieter René Maas een boek met de veelzeggende titel “Mijn elfde september”. In het onderstaande stuk licht de schrijver de inhoud van het boek toe.

Aan zijn oud-klasgenoot Jan Lurinks liet René weten: “Ik stel het zeer op prijs als jullie in Tempora Nostra aandacht aan mijn boek gaan besteden. Ik vermeld daarin ook dat juist het contact met jullie tijdens de reünies mij geholpen heeft om jullie herinneringen aan “tempora nostra” naast de mijne te stellen. Ook bij lezing van het blad ervaar ik telkens weer dat de sfeer van “Beekvliet nu” een verademing is. De titel “nunc meminisse iuvat” is erg van toepassing geweest bij het schrijven van het boek, waarmee ik eigenlijk al in 1978 ben begonnen.”

René Maas

11 september 1944 lijkt Bevrijdingsdag te worden. Precies op die dag wordt mijn vader zomaar door Duitse soldaten en door Nederlanders in Duitse dienst doodgeschoten. Een onopgehelderde oorlogsmisdaad, die in ons gezin van acht kinderen, zorgt voor onzegbaar oorlogsleed, dat na 65 jaar nog altijd doorklinkt. Soms trekt mijn kinderverdriet weer even in alle felheid door me heen. Ik kan dat wel hebben van mezelf. Want waar ik nu nog om kan huilen en waar ik nu nog over wil schrijven dat doe ik ook in naam van dat in mij aanwezige jongetje wiens woordvoerder ik wil zijn. Nu ik nog steeds naar woorden moet zoeken begrijp ik steeds beter dat ik vroeger door het grote leed geen woord kan uitbrengen. Bovendien niemand spreekt me daar de eerste jaren op aan. Ik ben er helemaal alleen mee. Een paar maanden eerder wordt er onder de notenboom door mijn moeder een grote taak naar me toegeschoven: ... “priester worden?”, “ja dat wil ik wel”. Maar na die elfde september wordt deze toezegging voor mij opeens een onafwijsbare opdracht. Het voelt als de balsem te moeten zijn op de ziel van een zwaar gewond gezin.

Ik start de opleiding op seminarie Beekvliet. Het wordt een rampzalige tijd. Bovenop het immense verdriet om mijn vader worden in het eerste jaar van mijn verblijf nog

enkele traumatische ervaringen gestapeld die mij totaal blokkeren en die ik ook weer in mijn eentje moet verkroppen.

Na drie jaar komt de kentering als ik bij de kruisheren in Uden ga studeren. Door het excellente lerarenkorps en de warmte en aandacht van deze paters kom ik tot leven en kan ik ook weer leren. Uiteindelijk word ik zelf ook kruisheer en geniet ik van de moderne inzichten van mijn leermeesters in de filosofie en theologie. Een jaar traditionele theologie in Rome en daarna als studieopdracht Psychologie en Moraaltheologie in Bonn is dan ook een geschenk. Een leerzame tijd ook op zielsniveau want als part-time studentenpastor merk ik dat veel Duitse studenten net als ik uit gewonde gezinnen komen.

Later in Nederland zijn er voor mij twee confronterende ervaringen: Dat is de moord op 23 missionarissen in Congo, waaronder twee klasgenoten van mij zijn en een paar jaar later de plotselinge dood van de pastoor van de Posthoornkerk in Amsterdam, mijn gastheer tijdens mijn psychologiestudie. In beide situaties ben ik afstandelijk en affectie-arm, niet in staat tot gewoon menselijk medeleven. Ik grijp terug op rituelen van de kerk, de zalving, het opdragen van een H. Mis. Gelukkig tref ik toch affectie in mijzelf aan als ik mijn toekomstige vrouw leer kennen. Ik voel mij eindelijk langzamerhand weer een completer mens worden. We trouwen, ik word vader van twee dochters en later ook nog grootvader.

Als psychotherapeut en opleider help ik anderen aandachtig te luisteren naar het verwaarloosde kind in zichzelf en met dat kind de dialoog aan te gaan. Ik weet dat het moeilijk is, maar ik weet ook dat het nooit te laat is zijn verhaal te horen.

Hilversum, 9 februari 2010

René Maas

Zomaar zestig, een nieuwe gedichtenbundel van Leo Mesman

Leo Mesman (* Nuenen, 1949) is theoloog en werkzaam als beleidsmedewerker bij de vakcentrale FNV in Amsterdam. Hij doorliep in de jaren '60 van de vorige eeuw het klein-seminarie Beekvliet. Als dichter leerde we hem al eerder kennen in ons blad. Hij publiceerde bij Fado Press in Tilburg al vier bibliothele poëziebundels. Zijn gedichten verschijnen in tijdschriften als Meander en Cultureel Brabant en op zijn literaire weblog www.boterkaasenverzen.web-log.nl.

Leo Mesman is secretaris van de Vereniging TAALPODIUM. Het gedicht "Bijna zestig" is te lezen op zijn site. "Niets meegemaakt", "Dromen, Dromen" en "Horreur" komen uit zijn in september verschenen bundel Zomaar zestig. In een recensie is deze bundel als volgt getypeerd: "Leo Mesman viert met zijn dichtbundel 'Zomaar zestig' zijn zestigste verjaardag. Door de titel kan men misschien nostalgische gedichten over voorbijgaende tijden en beginnende eindjes verwachten, maar dat blijkt niet het geval te zijn: het gaat om dichtelijke beschrijvingen van de natuur, van taferelen en inderdaad, ook herinneringen, in de voor Mesman zo kenmerkende eenvoudige stijl. De juiste woorden op de juiste plek, zonder enig bombast, zonder opsmuk, zorgen voor de prikkelende ervaring." (Bron: www.nationaleboekenblog.nl)

Bijna zestig

Het jongetje in mij
Roept: 'Laat mij vrij!'
Maar ik houd me deftig
Ik ben al bijna zestig

NIETS MEEGEMAAKT

Niets meegemaakt tot nu toe van gewicht
niet vervolgd, verdreven
of naar een kamp versleept

Honger en gebrek gingen mijn deur voorbij
oorlogsgeweld enkel bekend
van boek, film en tv

Wie weet bewijst de geschiedenis
mij nog eens de twijfelachtige eer
bij me langs te komen

En wie weet welke rol
mij dan zal zijn toebedeeld:
getuige, slachtoffer, dader?

Leo Mesman

DROMEN, DROMEN

(aan Leo Vroman)

Tussen schoot en moeder aarde
vloeit het leven als een droom
vol geluk of vol gevaren
voor geen één een rechte stroom

Liefde geeft ons kracht tot leven
maar ook lijden is ons lot
weemoed laat het hart soms beven
wie het kan zoekt troost bij God

De wereld is één grote bende
waar de misdaad wordt beloond
kanker zaait alom ellende
de natuur raakt uitgewoond

Kan de poëzie ons helpen
tegen TBC of AIDS
kan zij oorlogswonden stelpen?
dichter-zijn heeft best iets wreeds

Dromen kunnen ons wel dragen
over bergtop en ravijn
we ontwaken met meer vragen
en een beetje minder pijn

HORREUR

Een heerschappij uit de stad Honfleur
Was zeer gehecht aan zijn odeur
Hij baadde zich wel
In een sterrenhotel
En kreeg legionella d'honneur

Leo Mesman, 'Zomaar zestig', Fado Press Tilburg, 68p., ISBN 978-90-76354-11-8
Te bestellen via zijn weblog 9,50 euro of via de boekhandel 12,50 euro

Loopbaan van een gymnasiast

Hieronder een bijdrage uit de jaren zestig die ik aantrof in een schoolblad van een gelijksoortig gymnasium als Beekvliet. Een eindexamenkandidaat uit 1959-1960 blikt, met een diploma in zicht, terug op zijn gymnasiale loopbaan, aan de hand van de Latijnse lessen. Omdat hij (het gaat hier ook om jongensgymnasium) een universele en dus voor velen herkenbare ervaring beschrijft, geven we dit gedicht - na 50 jaar - een plaats in Tempora Nostra.

Als kleine peuters zetten wij,
Heel bedeesd en heel onvrij,
De eerst schrede, wankel wat,
Op des gymnasiums steile pad.

De eerst klas. Grammatica.
Hic vir erat agricola. ¹
De A.c.I. ging niet zo best: ²
Mendacem esse turpe est. ³

We zijn er doorgerold. Hoezee!
Met frisse moed vooruit. Klas twee.
Advies: doe goed Latijn, dan toon je pit.
Non dubito quin verum sit. ⁴

De derde klas ging maar zo-zo.
Het struikelblok: de Bello Gallico.
Maar goed, we kwamen in klas vier,
En kregen eind'lijk meer plezier.

Noten:

De in het gedicht voorkomende Latijnse regels van deze rhetoricaan zullen wel opzettelijk (mogen we hopen) grammaticaal foutief geschreven zijn.

1 Deze man was een boer

2 Accusativus cum infinitivo

3 Het is schandelijk om een leugenaar te zijn

4 Ik twijfel er niet aan of het is waar

Want daar wachtte ons Sallustius,
En, schoner nog, Ovidius.
Hexameters, vol statigheid,
Ons geestlijk voedsel voor altijd.

Vergilius bracht ons klas vijf;
Aanvankelijk leek hij ons wat stijf,
Maar in klas zes ging het heel goed:
We lazen met bekwame spoed.

Het eindexamen wacht ons thans,
Vergilius, geef ons een kans!

EINDEXAMEN KANDIDAAT

*Uit: Primula Veris, schoolblad van het Gymnasium Augustinianum Eindhoven
Anonieme bijdrage, juni-juli 1960, 22e jaargang, nummer 7-8*

Peter van Overbruggen

Nieuw bestuurslid NMI

Het bestuur van de reünistenvereniging is uitgebreid met Martijn van Hulten. Hij stelt zich voor.

Mijn naam is Martijn van Hulten. Ik ben getogen in Sint-Michielsgestel. Na de lagere school lag de keuze voor Beekvliet dan ook erg voor de hand. Van 1980 tot 1986 heb ik daar een fantastische tijd gehad. Hoewel mijn herinneringen door het tijdsverloop wellicht wel wat zijn geromantiseerd.

Na mijn studie fiscale economie aan de Katholieke Universiteit Brabant (thans UvT) in Tilburg vond ik een baan als belastingadviseur in 's-Hertogenbosch. En met mijn sociale leven in Gestel lag het voor de hand om daar weer te gaan wonen. Leuke bijkomstigheid daarvan is wel, dat ook mijn eigen kinderen hier naar de basisschool zijn gegaan, en de oudste inmiddels alweer in de tweede klas van Beekvliet zit.

Wat mij vooral opviel toen ik weer op Beekvliet rondliep was dat er nog zoveel bekende gezichten in het lerarencorps zijn. In de schoolgids van vorig jaar telde ik nog 17 namen van docenten die er in 1986 ook al waren. Dat zal wel mede de oorzaak zijn van de nog steeds erg prettige sfeer op school.

Na twee banen bij accountantskantoren in 's-Hertogenbosch en Tilburg ben ik 2001 samen met een bevriende belastingadviseur voor mezelf begonnen. Onder de naam Van Vugt & Van Hulten Belastingadviseurs hebben wij een belastingadvieskantoor met inmiddels zes personen. Vanuit 's-Hertogenbosch adviseren wij ruim 50 kleinere accountantskantoren en administratiekantoren in Noord-Brabant en Limburg, die zelf geen fiscalisten hebben. Daarnaast ben ik sinds 2004 financieel planner. Het is steeds weer verrassend hoeveel mensen eigenlijk niet van zichzelf weten hoe ze er financieel voor staan. Nu, en in de toekomst. De bedoeling van een financieel plan is om uit te vinden of wensen en toekomstplannen financieel haalbaar zijn. Gesprekken hierover gaan vaak terug tot de essentie. Waarom doe ik wat ik doe? En doe ik nu wel wat ik eigenlijk het liefste zou doen? Ik zou het leuk vinden als we in de komende jaren de band tussen de reünisten nog verder zouden kunnen versterken. Bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne media. Op LinkedIn zijn al diverse groepen ontstaan en ook op Twitter (@martijnvhulten) kom ik steeds meer oud-Beekvlieters tegen. Naast mijn werk en het bestuur van NMI ben ik ook voorzitter van een stichting die een buitenschoolse opvang runt en ben ik actief in de plaatselijke zwemclub als zwemtrainer en waterpolocoach.

En om te voorkomen dat ik me ga vervelen heb ik vorig jaar een huis gekocht waar nog veel aan moet worden verbouwd. Midden in Gestel, dus nu ga ik voorlopig zeker niet meer weg!

Martijn van Hulten

Martijn van Hulten

Jaarvergadering

Op dinsdag 1 juni houdt de Reünistenvereniging van Beekvliet haar jaarvergadering. Plaats: Gymnasium Beekvliet. Aanvangstijd 20.30 uur. Deze Jaarvergadering zal grotendeels in het teken staan van de voorbereiding van de reünie.

Dit is de enige kennisgeving.

Bestuur Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat.

Personalia

Geboren

- Op 27 juni is geboren Anna, dochter van Frank van Rooij (1981) en Bibi van Rompaey.
- Op 4 december is geboren Philippa Leli, dochter van Ditmar van den Bovenkaamp (1986) en Daniella Helmus.
- Op 2 januari zijn geboren Milou en Tijme, dochter en zoon van Jaap van Lier (1994) en Suzan Verhallen (1999).
- Op 2 januari is geboren Julian, zoon van Judith van de Warenburg (1998) en Marcel Pijnappels.
- Op 3 januari is geboren Emilie Elise, dochter van Ilse Jansma (1994) en Pim Bongers.

Overleden

Op 25 december is op 62-jarige leeftijd overleden Jan-Karel van der Schoot (1967).

Op 8 januari is op 86-jarige leeftijd overleden Bernard Speekenbrink, emeritus pastoor van de St. Cathrienkerk in Den Bosch.

Afgestudeerd

Gerard-Jan Princee (2001) is afgestudeerd aan de HTS in Eindhoven in de Technische Bedrijfskunde.

Promotie

Op 11 december is Femke Prince (1998) gepromoveerd tot doctor in de medische wetenschap aan de Erasmus Universiteit Rotterdam op een proefschrift getiteld: Etanercept in Juvenile Idiopathic Arthritis: Results from the Dutch National ABC Register.

Benoeming

Op 1 augustus 2009 werd Rogier Hintzen (1981) benoemd tot hoogleraar in de Neurologie aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. De leerstoel betreft Multiple Sclerose en Neuroimmunologie van het Centrale Zenuwstelsel.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2010. De kopij daarvoor dient voor 1 juli 2010 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- ☐ Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- ☐ Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:

Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of

Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI

Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

